

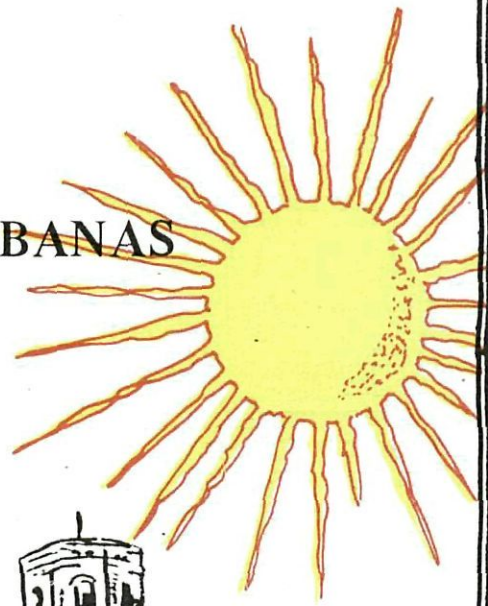
19

rufaca

PUBLICACIÓ D'“AMICS DE CERDANYA”

MOMENT TURISTIC
EXPOSICIONS D' ART
ENTREVISTES CON LAS URBANAS
(Especial 32 pàgines)

**HOTEL
RESTAURANTE**

EUROPA

Plaça Cabrinetty, 16
Tfno. 88 01 00

Director: Julio Pérez de Rozas

Parquets CERDANYA

INSTALACION DE TODA CLASE DE
PARQUETS, CLAVADOS
Y ENCOLADOS
PULIDOS Y BARNIZADOS
RODAPIES

Grupo Residencial Roma
Escalera Bolvir, 2.º, 1.ª
PUIGCERDÀ

Gendrau y
Camarero
Construcciones

Robes a bon preu per tothom

SERVEI TEXTIL

C/. José Antonio, 21
C/. Espanya, 11

PUIGCERDÀ

CASA FUNDADA EN 1910

PUIGCERDÀ

AUTO ESCOLA PUIGCERDÀ

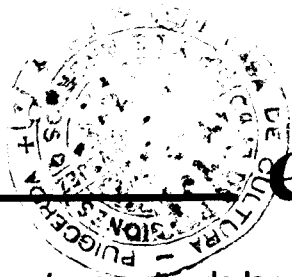
Victoria, 4, 1º

PUIGCERDÀ

ANTIGÜITATS E. ORRI

Major, 30

TEL.: 880.287 PUIGCERDÀ

editorial

RUFACA

Publicació de l'Associació "Amics de Cerdanya"

- Esteve Almendros
- El Biògrafo
- Francisco X. Bosom
- Pere Capdevila
- Francesc Carbonell
- Miquel Casanovas
- Miquel Clapera
- Montse Costa
- Cu-Cut
- Rosa Cuesta
- Joan Descarga (il·lustració)
- Laura Fabra
- Pere Font
- Joan Fullana
- Salvador Galceran
- Cora Gálvez
- Roger Giral (França)
- Emilio Guirao
- Robert Joffre (França)
- Joan Llauro
- Carme Moreno
- Nostàlgic
- Joan Peitx
- Josep Peitx
- Ian Peren
- Dolors Picas
- Jean-Paul Poirier (il·lustració)
- Rosa Maria Rodríguez
- Meritxell Sastre (publicitat)
- Ramon Solà
- Josep Maria Tosas
- El Trovador
- Josep Vigó

Edita AMICS DE CERDANYA
 Passeig 10 d'Abril s/n
 PUIGCERDA
Imprimeix: Impres-Ràpid
 LLEIDA

PUBLICACIÓ MENSUAL.
 La direcció de la revista no es fa responsable del judicis personals del seus col.laboradors.

A Madrid no s'enrecorden de la nostra història, de la nostra llengua, de la nostra cultura, de la nostra particular forma d'encarar-nos a la vida com a poble; a Madrid no s'enrecorden de la massiva manifestació de l'11 de setembre de 1977 que aplegà a més d'un milió de persones, al poble català sencer; a Madrid no s'enrecorden dels resultats electorals a Catalunya; a Madrid no volen enrecordar-se, els costa enrecordar-se dels drets nacionals del nostre poble.

En el moment en què apareixi aquest número de RUFACA, el Parlament haurà iniciat la discussió de l'Estatut català, la majoria dels Ajuntaments hauran ratificat l'acord pres per l'Assemblea de Parlamentaris que culminà en la redacció de l'Estatut de Sau i els catalans seguirem demostrant una vegada més allò que d'irrenunciable tenen els nostres plantejaments. Es així que RUFACA, no volent, no podent sentir-se al marge, suma modestament aquest número a les veus que s'alcen arreu del país reclamant un Estatut sense retalls que permeti recuperar definitivament els nostres veritables òrgans d'autogovern.

La Cerdanya, integrada en aquest desig com una comarca més dintre el territori català, també ha de fer sentir amb força el crit de **VOLEM L'ESTATUT!**. RUFACA i aquesta editorial només en voldrien ser els portaveus.

sumari

EDITORIAL	3	SANITAT	
ACTUALITAT CERDANA		Un objetivo común	18
Flash	4	ENIGMES	
Mejoras en la ruta de Llivia	4	Los músicos (2da parte)	19
Mercadet de la Cerdanya	4	COL.LABORACIONS	
Moment turistic	5	La Llei de Muntanya	19/20
Actualitat Municipal	6	Prensa a Cerdanya 1949-1979 (i II)	21
Jornades Agricoles	6	Rufaca por dentro	22
Ajuntaments, Túnels i Estatut	7	Més sobre l'Estatut	22
Entrevista amb el batlle de Llivia	8/9	Les Oeuvres de S. Tym Popper (III Le Chateau de Colliure)	23
AMICS DE LA NATURA		AMICS DE LA NATURA	
On son els nostres nens?	10	Remes provats	23
TRUBUNA POLITICA		LAS ENTREVISTAS INVEROSIMILES	
PSC-PSOE: La comercialización de la Sanidad	11	Hoy al habla con Miss Cerdanya 1979	24/25
PSUC: Toses o Cadí	11	LLETRES	
CINEMA TEATRE ART CULTURA		Biografías de antaño y ahora:	
Crónica desmanegada i subjectiva d'uns quadres del Sr. Pujol i d'unes miniatures del Sr. Bosom	12	El Cerdo	25/26
Exposició de Joaquim Bosom	13	Como la luna y el sol (Rumba)	26
Un carrer de Madrid	13	Som vells	26
RECULL	13	El Poeta	26
SALVEM EL CATALA		Llegaré algún día	27
Bilingüisme i diglòsia II	14	La caseta de l'avi	27
ENSENYAMENT		CARTES A RUFACA	
Tenim Formació Profesional	14	Disculpa Replica al Dossier Hospital, de un ceretano	28
XARRANT AMB		ESPORTS	
Las Urbanas	15/16	Petanca	28
DES DE L'ARXIU		Poliesportiu	28
"Els Pasques"	17/18	III Jornada Copa Pirenaica Interclubs	29/30

Flash Flash Flash Flash Flash

El dia 13 de juliol s'incendia un tractor al Mas Arabo, acudiren els bombers al ésser alertats, però no van tindre que intervenir,

El dia 14 de juliol es va produir la detenció d'un individu acusat de abusos deshonestos a una menor, la qual sembla ésser que es va poder escapar, sense concluir-se el fet.

El dia 28 de juliol, en el Bar Carmen, uns individus s'emportaren unes cadires de la terraza, el fet fou denunciat a la Guàrdia Civil, la qual aixecà el atestat corresponent.

També el dia 28 aparegué el aparador d'una botiga del carrer Espanya trencat, del qual varen agafar unes quatre navalles, el fet fou denunciat pel propietari a la Guàrdia Civil.

mundiario

Viernes, 20 julio 1979

Cerdanya

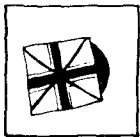
Mejoras en la ruta a Llívia

(Redacción.) — El acondicionamiento de la carretera entre Puigcerdà y Llívia (Cerdanya) podrá ser iniciado próximamente, tras la reciente ratificación por parte del Senado francés del acuerdo franco-español del 9 de junio del pasado año sobre el particular.

Las obras cuentan con un presupuesto de 62 millones de pesetas, sufragadas totalmente por el Estado español a excepción de 4 millones que serán aportados por la compañía de ferrocarriles franceses SNCF, la cual se beneficiará de la nueva carretera en la medida en que le permita surtir los gastos de un paso a nivel.

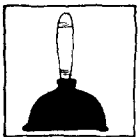
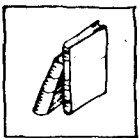
Los fondos del presupuesto serán adelantados por el Ministerio francés de Transportes y reembolsados por el Gobierno español a medida que avancen las obras.

Mercedet de la Cerdanya

L'anunci es cotitza a 5 pessetes per paraula i és gratuït per als socis de Amics de Cerdanya.

Les respostes als anuncis poden fer-se directament a l'interessat (en cas de figurar el nom i adreça en l'anunci) o bé a RUFACA - SECCIO MERCADET, Passeig 10 d'abril, Puigcerdà, fent constar clarament el número de caixa de l'anunci a que es refereix.

ES COMPREN billets de banc espanyols antics.

Núm. de caixa: 1/79

ES VENEN cursos complerts de francés i anglés en discos i cassettes en molt bon estat i bon preu.

Núm. de caixa: 2/79

VENC billets de banc antics.

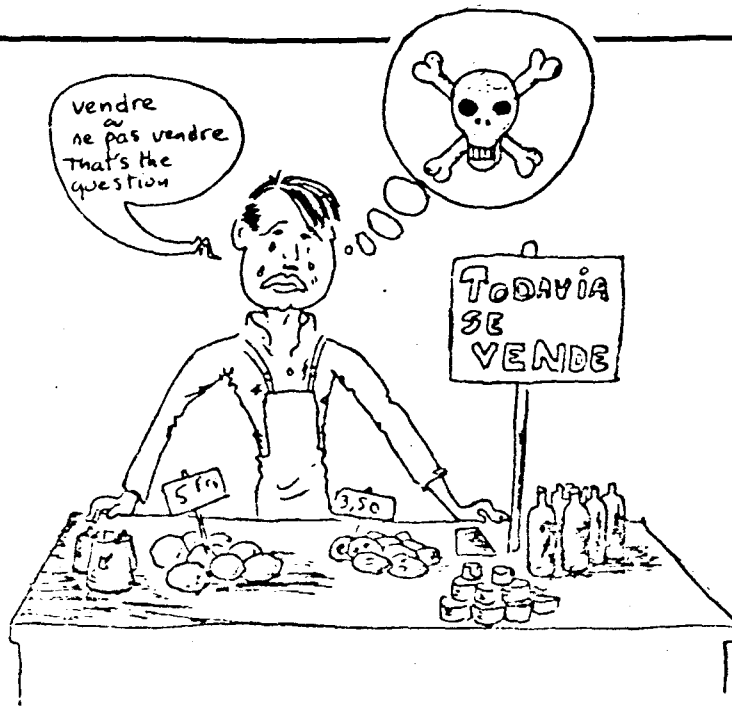
Núm de caixa 5/79

SE OFRECE canguro y dar clases de inglés. Tfno.: 880 667. Ana.

Núm. de caixa.: 5/79

ES VENEN un parell de patins de gel número 36 quasi nous marca "Alviera". Telèfon 88 06 87.

Núm. de caixa: 4/79

MOMENT TURÍSTIC

La crisi econòmica que fa temps que anem arrossegant sembla ser que aquest any afectarà força directament a la Cerdanya. RUFACA se'n ha fet ressò i ha volgut portar la qüestió al carrer, per això ha fet una enquesta a nivell de comerciants i hostellers, és a dir, la gent que més directament viu del turisme, perquè siguin ells mateixos els que ens exposin aquest tema.

Per això vàrem confeccionar quatre preguntes molt concretes que són les següents:

- Com es presenta la campanya turística d'enguany.

- Causes que han provocat aquest descens (si s'escau).

- Quin turisme és més intens, el nacional o l'internacional. Comparant-lo amb altres anys.

- Quines solucions aportaria per a solventar el problema.

Al primer plantejament la resposta va ésser pràcticament unànime en el sentit que un 89,47 per cent de la gent enquestada preveia que la campanya es presentava molt fluixa oscil·lant entre el 30 i el 60 per cent menys que altres anys.

D'altra banda, un 10,52 per cent opinava que la campanya es presentava gairebé com d'altres anys, sobretot ens remarcaven qu'el juny calia xifrar-ho com a bó.

Entorn al segon plantejament les respostes van ésser molt més variades, així veiem que un 52,63 per cent atribuïa les causes al augment dels preus exposant que els nostres ja no son gaire competitius amb els de l'estranger.

El 26,31 per cent deia que la causa era la crisi general.

A la inflació, el 5,26 per cent.

La campanya que es duu a terme en contra de la vinguda de turisme, tals com les amenaces de bombes, campanya a la premsa d'altres indrets, col·locació de tates, claus, etc., a les carreteres d'accés a Espanya... aquesta era l'opinió d'un 36,84 per cent.

També s'apuntà la manca de poder adquisitiu que pateixen els nostres visitants, com opinà el 21,05 per cent.

El 31,51 per cent digué que la causa podia ser la revalorització de la pesseta. Un 10,51 per cent ens apuntava que actualment cada govern s'esforça perquè els seus habitants es quedin a llurs països.

I per últim, un 5,26 per cent opinà que s'havia estirat més el braç que la màniga, que en aquests moments s'estava tocant fons.

Quant al tercer plantejament, el 63,15 per cent de la gent ens digué que el turisme que més es notava era l'internacional, dominat clarament pel francès, mentre que el 31,57 per cent opinava que era el nacional.

Quant al turisme internacional, el 84,21 per cent dels enquestats opinà que el descens havia estat molt notable.

Quant al nacional no es podia evaluar ja que ens digueren que la campanya començava el mes d'agost, de tota manera, un 10,50 per cent manifestà que es notava un lleuger augment, donat el gran nombre de segones residències que té la Cerdanya.

Cal remarcar que les respostes anaven molt condicionades al tipus de comerç. Tal vegada no eren les mateixes les obtingudes en botigues de queviures, records, etc., que

les obtingudes en establiments de mobles, electrodomèstics, etc.

Quant a la darrera pregunta les respostes eren més evasives ja que sortien de les seves mans el poder donar solucions concretes malgrat això, se'ns oferiren força solucions:

Solucions a nivell de Govern, 26,31. Un altre 26,31 opinà que la devaluació de la pesseta podia ser una solució momentània però que a la llarga caldria prendre altres mesures.

El 5,26 per cent advocava per una estabilització de l'economia. A un millor servei al turisme respongué un 10,52 per cent. Un 15,78 per cent creia que era necessari ajustar els preus i d'aquesta manera poder ésser més competitius. El 21,05 per cent afirmava que no estava al seu abast donar solucions. Un 10,52 per cent ens digué que una solució podia ser la desaparició de la campanya anti-turística.

Un 5,26 per cent apuntà que una solució molt positiva podia ésser la potenciació del turisme nacional. Donar un sentit més hospitalari respongué un 10,52 per cent. Un 5,26 creu que és necessària una reestructuració del plantejament (turístic) donant aquest any per perdut. El mateix percentatge creia que es devia fer més publicitat.

Volem fer esmena d'una opinió que se'ns va donar sobre el que entenem per turisme. Se'ns va dir que caldria donar al fet turístic una visió més humana deixant una mica de costat la part materialista. Que el turisme ens serveixi per a donar a conèixer els nostres costums, folklore, gastronomia, etc., és a dir, submergir al turista en un marc de varietats que no pot trobar al seu país.

Com podreu observar la suma d'aquests percentatges és en algunes preguntes superior al cent, això és degut a que un mateix enquestat ens oferí diverses respostes.

Des d'aquestes ratlles volem donar les més sinceres gràcies a tot el comerç que ens ha ajudat desinteressadament en la confecció d'aquest article.

ACTUALITAT MUNICIPAL

El passat 20 de juny es celebrà un Ple Extraordinari de l'Ajuntament per tal de debatre el Pressupost del segon semestre de 1979, amb la concurrència de tots els membres del Consistori, aprovant-se la proposta formulada per la Comissió de Hisenda.

A part els capítols que cotenen les despeses generals, és a dir, el manteniment de l'aparell municipal (personal i gastos fixos), les partides més interessants de cara al coneixement de la població són les següents:

Recepcions, trofeigs, etc.	200.000
Material d'oficines	300.000
Telèfons i equivalents	150.000
Reparació i conservació edificis	150.000
Lloguers	100.000
Contribucions i impostos	250.000
Defensa jurídica	100.000
Reclutament, censos, padrons i estadístiques	50.000
Seguros responsabilitat civil i incendis	100.000
Parque Mòvil: sosteniment	100.000
Dipòsit de detinguts: sosteniment	150.000
Beneficència: atencions diverses	185.000
Escoles: atencions diverses	1.200.000
Festeigs: aportacions municipals	500.000
Monuments artístics i històrics	200.000
Turisme: aportacions per contribuir al seu desenvolupament	300.000
Abasteixement d'aigües potables a domicili	1.700.000
Clavegueres: manteniment	350.000
Enllumenat públic: manteniment	1.000.000
Vies públiques: pavimentació i	

conservació	2.000.000
Vies públiques: material per la neteja viària	35.000
Escorxador: conservació i entreteniment	300.000
Parques i jardins públics: manteniment	50.000
Recollida de deixalles	1.300.000
Materials pels diversos serveis municipals	100.000

Les anteriors partides importen uns 11 milions de pessetes, que junt amb uns 19 milions més de gastos fixos de l'Ajuntament (personal dels diferents serveis, mutualistats, seguretat social, pensions, amortitzacions, etc.), arriben als 30 milions, que equilibrats amb els ingressos constitueixen el pressupost del segon semestre d'enguany, els quals, sumats amb els 15.000.000 de pessetes que aproximadament ha xifrat el pressupost del primer semestre, totalitzen 45 milions de pessetes.

S'ha de tenir en compte que es tracta d'un pressupost de traspàs, en el qual s'ha d'amortitzar la part dels 26/27 milions d'endeutament municipal (prèstecs del Banc de Crèdit Local), uns 8 milions en factures no pagades per l'anterior Consistori i les despeses normals o gastos fixos; per tant, solsament per mercè de l'augment d'uns 9 milions de pessetes sobre el pressupost de l'any passat ha estat possible ampliar algunes prestacions i serveis. La tasca que ara ens queda és administrar el pressupost amb el màxim d'austeritat; tot i amb això, quedarà alguna quantitat per amortitzar el proper exercici. No obstant, l'any vinent el pressupost Ordinari serà molt més sanejat, el que comportarà la possibilitat de que l'Ajuntament pugui afrontar amb més amplitud la prestació de serveis i tal volta algun projecte important. Properament explicarem amb més deteniment tot el que fa a les qüestions econòmiques municipals.

EL PORTEVEU MUNICIPAL - Joan Fullana

A mitjans de juliol tingué lloc a la Biblioteca de la Caixa de Pensions de la Seu d'Urgell una primera reunió de contacte convocada per la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya, a la que assistiren el Secretari del Conseller Sr. Nabiola i el Cap dels Serveis Tècnics de la Conselleria Sr. Chechi, concurrint-hi entre 30 i 40 membres de Cooperatives, Comunitats de Regants, Càmeres Agràries i Ajuntaments, alguns dels quals procedien de la Cerdanya.

La finalitat de la reunió consistia en acordar els plantejaments adients als problemes més urgents del sector agrícola en general a les comarques

JORNADES AGRICOLES

de l'Alt Pirienú. S'acordà preparar sis ponències que seran enviades als grups de treball i uns resums que es repartiran als sectors interessats, per tal que puguin conèixer la direcció dels treballs que es presentaran a les JORNADES AGRICOLES que tindran lloc a la pròpia capital de l'Urgellet als darrers d'octubre o primers de novembre d'enguany, en el curs de les quals seran discutides

i en el seu cas aprovades les dites ponències.

Esperem que a la Cerdanya tinguin el tessó que cal i que siguin estudiats els plantejaments proposats pels grups de treball, degudament discutits per les entitats corresponents i els acords assolits es vagin a defensar a les Jornades convocades, doncs és de preveure que dels resultats que s'adoptin col·lectivament en surtirán els criteris d'actuació de la Conselleria en vers les nostres comarques, i que seran plasmats en una immediata política agrària.

Ton Raspall

AJUNTAMENTS, TÚNELS I ESTATUT

El dia de Sant Jaume va tenir lloc una reunió de tots els Ajuntaments de Cerdanya, reunió que podia ésser històrica i que, malgrat tot, passarà a la història. La convocava el President de la Diputació de Girona, Sr. Joan Vidal i Gayulà, i es va fer extensiva als Ajuntaments de la "Cerdanya lleidatana". Els motius de la convocatòria eren com per espantar a qualsevol: els Ajuntaments cerdans es tenien que definir ni més ni menys que sobre l'Estatut de Sau i, el que encara és més gros, sobre la qüestió dels túnels.

"Els privilegiats membres de la premsa", vàrem poder assistir-hi. La població, no. Cerdanya deu ésser diferent de les altres comarques a on aquestes reunions han estat obertes a tothom; o potser els que són diferents són els nostres ajuntaments. Sigui com sigui, "els privilegiats membres de la premsa" podem donar testimoni de que no us vàreu perdre res. Us en fem cinc cèntims:

PRIMERA PART: ELS TUNELS

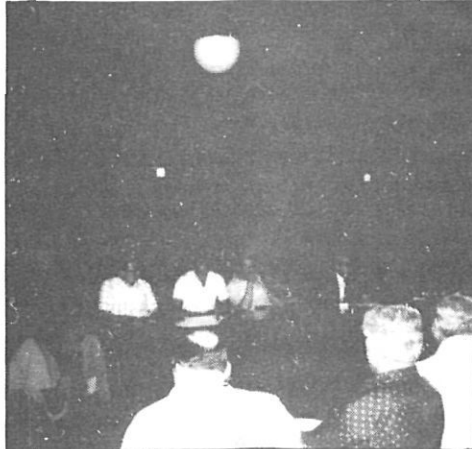
El Sr. President de la Diputació de Girona es va prendre la molèstia de enviar als nostres ajuntaments les següents preguntes:

1ra. Considereu necessària l'existència d'un Túnel a Cerdanya? Quin? Per què?

2na. Quines avantatges i quins inconvenients produirien els Túnels de Toses i del Cadí?

3ra. La Diputació ha de participar de forma activa en els Túnels?

Per contestar-les, doncs, es va montar la reunió que presidien tots els batlles i que intentava moderar l'alcalde de Puigcerdà, Sr. Josep Turriera, el qual va fer la presentació remarcant que no hi havia cap afany de protagonisme per part de Puigcerdà i en nom de la Vila, cferí els "maravellosos" serveis que gaudeix la capital de la comarca. Tant va remarcar aquest fet que, en aquell

moment, a algun regidor de la comarca ja li havia pujat la mosca al nas.

Bé, en serio: la fusió ("holding", en diuen) de PROYDIGESA (empresa promotora del Túnel de Toses) i PROPISA determina la hipotètica construcció d'un sol túnel. Els Ajuntaments van debatre quin era el túnel preferit. Les posicions foren moltes i diferents i el debat no va ésser gens constrictiu. El que es veia clar per part de tots era la necessitat d'un túnel pel desenvolupament econòmic de la comarca, però hi va haver també qui qüestionà els dubtosos beneficis que podia aportar el túnel, encara que aquestes foren les veus minoritàries. L'acord general fou donar un sí a la construcció d'un túnel.

Però la unanimitat no durà massa. Quan es va haver de discutir quin era el túnel que interessava més, els interessos de cada municipi, i inclús els particulars, afloraren a la reunió. Per una banda, els defensors del Túnel del Cadí (Ajuntaments de Puigcerdà, Bellver, Das, Prullans), per l'altre els del Túnel de Toses (Alp, Fontanals, Bolvir); Ger i Llivia, pel seu cantó, es van declarar neutrals: tant els hi feia un túnel com l'altre. La resta de municipis no es van pronunciar, o nosaltres no ho vem saber recollir. En aquest punt, la reunió es va "desmadrar" i varen sortir arguments de tots colors.

A favor del Túnel del Cadí s'esgrimia que obre una nova comarca fins ara tancada a la Cerdanya (el Bergadà) i enllaça amb tota Catalunya mitjançant l'Eix del Llobregat, mentre que el Túnel de Toses —es deia— no obre una nova via, doncs ja tenim la carretera de la collada i el tren, que poden millorar-se.

A favor del Túnel de Toses es va dir que els seus accesos no parteixen la comarca per la meitat, al contrari del que fa el Túnel del Cadí. En aquest tema, els representans de l'Ajuntament d'Alp, aferrissats defensors del Túnel de Toses, afirmaven que el forat del Cadí llençaria la gent cap a les pistes d'esquí franceses, mentre que el de Toses seria una via de penetració a la Cerdanya i no una via de pas. Es consignà també com a argument favorable al projecte de Toses l'enllaç que suposa amb l'Eix Transversal.

La discussió es perllongà i tots, ells i nosaltres, ens vam perdre. Es parlà de la necessitat d'un Pla d'Ordenació Comarcal, del ja famós Consorci i de la possibilitat de que l'hospital s'obris a una gestió comarcal. Però no hi hagué manera d'arribar a cap tipus d'acord sobre quin dels dos túnels podia ser més profitós per la Cerdanya. Alguns comentaris d'alguns representants dels nostres Ajuntaments ens van sobtar especialment. Ens referim a aquells que (homes de poca fe!) afirmaven que no valia massa la pena discutir tot això si les companyies a la fi farien el que elles creïessin més convenient per llurs interessos, com si de l'inevitable força del destí es tractés. Ens sembla que aquesta actitud és com anar a jugar en camp contrari i, a sobre, regalar dos gols d'avantatge al contrincant. L'única via de sortida que es va trobar a la discussió fou de que cada Ajuntament pel seu compte adrecés una carta a la Diputació manifestant quina era la preferència de cada municipi.

DESCANS: ESMERAT SERVEI DE BAR

Si el President de la Diputació havia excusat la seva presència en el acte, doncs el mateix dia havia d'estar a un altre semblant a Castelló d'Ampúries (què deuen tenir els de Castelló que no tinguem nosaltres), del Diputat per Girona, Sr. Sala i Canadell, el qual tenia anunciada la seva presència a la part de l'acte destinada a l'Estatut, ningú en va saber res. Potser és que és més mal educat que el President de la Diputació i no va atinar a excusar-se; o potser un imprevist d'última hora (ho desconexim) li va impedir trucar dient que no venia. Sigui com sigui, aquesta situació porta a prendre una de les decisions més afortunades de la tarda: anar a prendre una cervesa i a veure si, mentre, apareixia el desaparegut diputat.

SEGONA PART: LA CERDANYA PER L'ESTATUT

Però amb diputat o sense diputat, els Ajuntaments de Cerdanya van saber definir-se sobre l'Estatut de Sau. Es recolzà per unanimitat, amb la precisió dels representants d'UCD-CC per a que fos un Estatut que reconegués la representació de les comarques al futur Parlament de Catalunya, precisió amb que tothom estigué d'acord.

"Y colorín colorado, este cuento no ha acabado".

VISITA AL TÚNEL DEL CADÍ.

En una reciente salida gestora decidimos hacer una visita a las obras del túnel del Cadí. En dichas obras habría un guarda muy amable que nos informó algo sobre las obras. Dicha información me gustaría poner en el conocimiento de todos ustedes.

Las obras hace dos meses que están paradas este es debido por la falta de dinero.

Actualmente llevan pagando 500 m del túnel de protección.

En esa responsabilidad e incertidumbre hacen muy difícil de cobrar que se hacen muy difícil hacer el trabajo por que temen que hacen el miedo de cancelación si tiempo que pagarlos.

Nos enseñaron unas máquinas de mucho poder en este momento.

También me dijo que el túnel tenía una longitud de 3 u 4 km.

He visto la defensa e sistema de ventilación. Ello se

hace por medio de un tubo e plástico que el cual median de una bomba que lleva el aire a adelante.

Por otro lado me enteré de que se ha abandonado el proyecto del túnel de Fax y que la compañía que lo patrocinaba se ha quitado con la del túnel del Cadí a fin de conseguir la terminación de un proyecto.

Nacida en el día de Mayo de 1968

Loredes Tallagordacano

ENTREVISTA
AMB EL BATLLE DE LLÍVIA

La raó que ens va moure a fer aquesta entrevista amb el batlle de Llívía, va ésser la de informar a tots els veïns sobre la situació del nou ajuntament, així com la de saber el seu parer sobre els problemes més importants de la nostra vila.

RUFACA.—Problemes que el nou ajuntament ha heretat de l'anterior.

Batlle.— Els problemes depenen de com te'ls mires, hi ha gent que d'un problema petit en fan un de gros i altres al revés.

En un municipi sempre hi ha problemes, nosaltres n'hem trobat però també en deixarem als que vinguin.

—Possibles problemes que hagin aparegut.

—Després de pocs dies de fer-nos càrrec de l'ajuntament, va sorgir un afer important, va ésser l'exposició pública del pla de reforma interior de la Vila, el qual ha portat forces polèmiques, ja es sap, quan ens perjudica o bé ens sembla que ens perjudicarà, tots ens queixem, mentre que si toquem en el veí...

—Hi ha hagut algun canvi en la política urbanística?

—De moment tot segueix igual, no es poden canviar les coses així com així, hi ha unes ordenances i cal seguir-les, no podem estar canviant-les cada dia.

—Econòmicament com està l'ajuntament? Quines són les fonts d'ingressos?

—Econòmicament no està malament. Els principals ingressos provenen d'Hisenda, és a dir, part que sobra de les contribucions passa als ajuntaments, el consum d'aigua, escombreries, impost municipal sobre vehicles i altres encara que en quantitats molt petites, tot això és la font d'ingressos.

—En concret, quina era la situació econòmica de l'ajuntament quan vosaltres vareu entrar-hi?

—Segons els entusiastes de l'ajuntament anterior, varen deixar-nos molts diners, ja podeu fer-ne de coses! (deien). Per això m'agrada aquesta pregunta. Mireu, abans quan hi havia un canvi de consistori, es feia constar tots els cobraments que hi havia pendents, i les factures que es devien i la resta que quedava a la caixa. Aquesta vegada quan nosaltres vàrem prendre possessió i complint el que la llei va ordenar, no més es va fer un arxí de caixa, és a dir, només es va tenir en compte els diners que hi havia sense fer cap menció de tot el que quedava pendent.

En l'ajuntament hi ha un pressupost ordinari i un altre compte que és el de valors independents, a on van a parar, per exemple, les finances per contractes d'obres, unes finances que es fan dipositar als contractistes, les retencions que es fan al personal per la mutualitat, el IRTP...

Es a dir, jo diria que tenim uns diners que no són nostres que, arribat el moment els tindrem que tornar als qui han fet el dipòsit i altres a la Mutualitat. En aquest compte hi havia el 19 d'abril, 1.830.721 pessetes, i el 30 de juny, n'hi havien 1.857.598.

Quant al pressupost ordinari vàrem deixar 1.821.217 pessetes de les quals el

30 de juny en quedaven 684.971. Com veureu ja s'han pagat més d'un milió de pessetes en menys de tres mesos. Que s'ha pagat? S'ha pagat el personal i serveis contractats i vàries factures que hi havia pendents, encara en queden algunes per liquidar, del que hem fet en aquest temps encara no ens en han presentat cap. Amb tot això crec que queda aclarida la vostra pregunta.

—De quina manera es distribueix o es pensa distribuir el pressupost?

—Aquest any, amb motiu de les eleccions, l'administració fins a últims de maig no va donar instruccions sobre pressupostos, podem optar a tancar-lo a últims de juny o prorrogar-lo tot l'any, nosaltres vàrem optar per prorrogar el de 1978, per tant el pressupost d'aquest any és el mateix que el de l'any passat, és a dir, 6.200.000 pessetes.

—Com han estat distribuïts els diferents càrrecs entre els consellers?

—Bé, el tinent d'alcalde és en Pere Costa que també va ésser elegit a votació pels altres sis consellers. Comissió d'Hisenda, en Pere Costa i Ramón Abellanet. Comissió del canal d'Angustringa, peixera del molí i muntanya del Carlit, en Francesc Bombardó i en Ramón Abellanet. Serveis d'aigües, llum, escombreries i incendis, en Miquel Meya i en Isidre Laguarda. Sanitat i cementiri, en Pere Costa i Salvador Barnola.

—El poble participa en la política municipal?

—Nosaltres tenim una sessió ordinària que és el primer dijous de cada mes a les nou de la nit, en les quals de moment no més hi ha assistit un veí del poble.

L'actual ajuntament està format per consellers de dos llistes diferents, es nota aquest fet alhora de fer política municipal?

—De moment no, tampoc s'ha tingut que prendre cap decisió important.

—En aquests tres mesos què s'ha lograt?

—Hem fet petites coses, com adobar

voreres, forats dels carrers, l'entrada de les escoles i altres coses que encara que petites també tenen la seva importància, ara també estem adobant les parets del cementiri que estaven bastant malament.

—Què teniu en projecte?

—De projectes no en falten, el que manquen són els mitjans. Si els diners del pressupost no arriben intentarem fer el camí que va al cementiri.

—De la construcció del pas elevat sobre la cruïlla de la carretera de Llúvia amb la de Bourgmadame, què se'n sap?

—Segons notícies no oficials, ja ha estat aprovat pel Parlament francès i qualsevol dia serà aprovat pel consell de ministres espanyol.

—I de les Bulloses?

—Això és una cosa molt llarga, però sembla ser que quedarà resolt un assumpte que ja data de molts anys.

—Es cert que caldrà carta verda per venir al nostre poble?

—No cal carta verda, ningú us la demanarà, el que passa es que les companyies d'assegurances a fi de tenir el risc millor cobert en cas d'accident en la carretera neutra ho deuen haver dit ja que la jurisdicció en aquesta carretera és francesa.

—Després d'haver-se tancat la mantiguera de Llúvia hem sentit dir que possiblement se'n instal·laria una altra. L'ajuntament recolza aquesta idea o bé creu que seria millor la formació d'una cooperativa de pagesos?

—Està demostrat que les cooperatives aquí a Llúvia no tenen peu, el propietari de la mantiguera de Llúvia ja havia comprat fa més de 40 anys la fàbrica a una cooperativa de pagesos que aleshores existia.

La gent de Cerdanya és massa individualista. Quant a si l'ajuntament recolzaria l'instal·lació d'una nova indústria lletera per la meua part puc dir-vos que sí, tot és crear nous llocs de treball, que ara més que mai bona falta fan.

FOTO - ESTUDI

Nique

Escoles Pies, 16

Tel: 88 03 88

PUIGCERDÀ

TOSAS-SASTRE

José Antonio, 4

PUIGCERDÀ

ON SON ELS NOSTRES NANOS?

Fa un any, més o menys, des d'aquestes pàgines es va llençar una idea que creiem està al pensament de molts ceretans. Es va proposar la creació d'un grup d'esplai. Doncs bé, parlem-ne: nosaltres creiem que els nostres nanos mereixen molt més del que tenen; ho mereixen tot per que d'ells és el seu futur i perquè tenen el dret a una infància no manipulada per la societat. Podríem senyalar molts dels factors que contribueixen a aquesta manipulació i a una manca de creativitat i de relació amb els demés: entre ells, hi tenim una televisió, a la qual els nanos hi dediquen una gran quantitat d'hores que com bé sabem no els aporta massa beneficis, així com unes joguines, uns llibres i un cinema gens lligats a la seva realitat. Es per això que creiem en la necessitat de la formació d'un grup d'esplai per al nostre jovent. Aquest grup d'esplai tindria diverses finalitats:

1) L'agrupament d'una gent interessada a treballar "per" i "amb" els nanos.

2) La possibilitat d'oferir als nanos unes activitats que els ocupin un temps lliure.

3) L'aprenentatge a conuiu.

4) Afermar la seva personalitat a través d'una participació responsable.

Aquestes i moltes més serien les finalitats que s'anirien perfilant amb el temps en aquest grup d'esplai.

Ara bé, quines activitats s'hi portarien a terme?: nosaltres, en principi, hem pensat una sèrie d'activitats que podrien anar des de sortides a la muntanya fins a unes altres de tipus cultural, com podrien ésser una xerrada, concursos, exposicions... i moltes d'altres que, més endavant, es poden plantejar.

Esperem que aquest projecte sigui una realitat i, per això, des d'aquí, demanem la col·laboració als pares i a tots aquells que hi estiguin interessats.

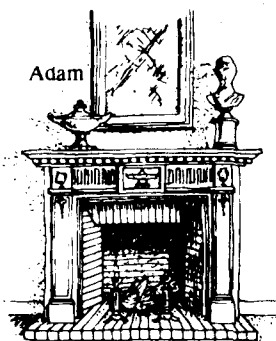
Ens podeu trobar cada dimecres, a les 10 de la nit, a l'antic "Cuartel".
De moment som: Rosa Cuesta, Coral

Gálvez, M. Dolors Picas, Carme Viladesau, Laura Fabra, Miquel Casanoves i Antoni Moreno.

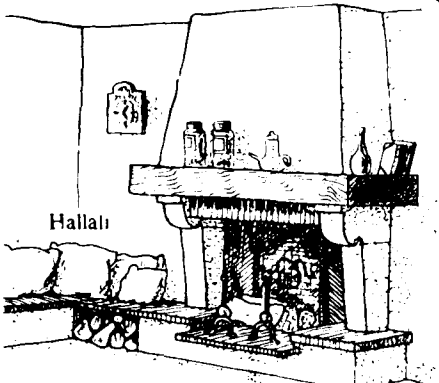
LLARS DE FOC

Richard le Droff

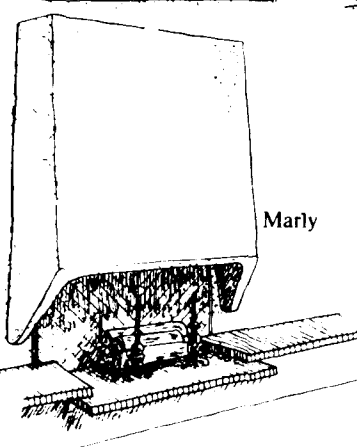
(1ª marca europea del mercat)

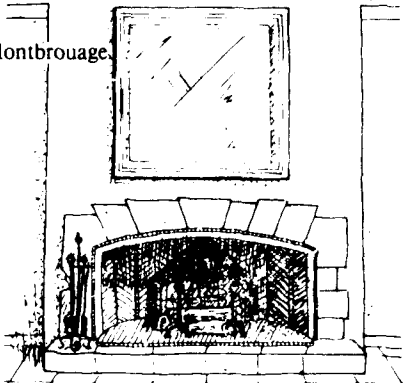
Adam

Hallali

Marly

Montbrouage

...Més
de 500 solucions
en tots els estils.

LLARS

Visiteu la sala d'exposició del seu distribuïdor especialista a les comarques d'Osona, Ripollès, Cerdanya i Principat d'Andorra.

C. Mn Gudiol, s/n
(Edifici Tarragona)
Tel 885 23 16
VIC (Barcelona)

Tribuna Política (oberta a tots els partits)

Comité Comarcal de la Cerdanya

PSC - PSOE

LA COMERCIALIZACION DE LA SANIDAD

La crisis abierta en nuestro hospital ha quedado solventada. Este primer paso es positivo para la normalización de la situación sanitaria en la Cerdanya. Ahora es necesario que sepamos entre todos hallar los cauces para encaminarnos hacia la estructuración racional y efectiva, no sólo de la cuestión hospitalaria, sino de la sanidad en general.

Según noticias que llegan del Ayuntamiento, ha sido nombrado director Médico el Dr. Llauro; Director Administrativo D. Miguel Comellas y Director de Coordinación de Servicios el Dr. Corsunsky. Se procederá a contratar un anestesista y dos nuevos médicos para las especialidades de cirugía general y pediatría. La nueva Junta Directiva velará más directamente sobre las cuestiones y problemas de la Institución.

Por otra parte, en la primera reunión de Alcaldes, miembros de la Mancomunidad, se debatió el problema de la comarcalización de servicios y existió consenso unánime en la conveniencia de que los pueblos de la comarca tenían que colaborar con el hospital.

Entendemos que estamos en condiciones de emprender unos planteamientos positivos, capaces de iniciar la marcha que ha de conducirnos al establecimiento de una red sanitaria y hospitalaria coordinada en el ámbito comarcal, que permita ir afrontando todas las necesidades de la población y cubrir eficientemente los campos de la medicina privada, la medicina pública y la Seguridad Social.

Consideramos por tanto que éste es el camino correcto y que no hemos de limitarnos a este primer paso, con ser importante; es decir, la actual situación ha de considerarse como un punto de partida, no como una finalidad en sí. Hay que profundizar en los planteamientos con la colabo-

ración de todos los pueblos de Cerdanya, de las representaciones de los sectores económicos y de los sindicatos de trabajadores. La Sanidad es una cuestión que afecta a todas las personas y entre todos tenemos que hallar la mejor fórmula hacia la general asistencia y la calidad del servicio. Sólo así podrá encontrarse un punto de coincidencia que satisfaga a los profesionales de la sanidad, a la población que necesita de ella y a la vez la sustenta, y que redunde en favor del progreso social y económico de la Cerdanya.

Un paso previo podría ser, por tanto, el nombramiento de un Consejo Comarcal de Sanidad que agrupara las representaciones políticas y socio-económicas, o una mayor democratización de la Junta Directiva del Hospital, dando entrada a dichas representaciones. Hemos de tener en cuenta que cuanto más se democratice y popularice el Hospital, menos problemático resultará y más beneficioso para todos.

AGRUPACION COMARCAL DE LA
CERDANYA

PSUC

TOSES O CADI

Des de l'estiu de 1978 el PSUC ha vingut definint-se públicament sobre la qüestió dels túnels. En aquell moment féiem constar les nostres crítiques a ambdós projectes, les quals centràvem en cinc punts:

— La manca d'una consulta prèvia als habitants de la Cerdanya que són els principals afectats, malgrat sigui un problema que afecta a la comunicació de tot el territori català. La recent consulta de la Diputació de Girona als Ajuntaments de Cerdanya és, en aquesta perspectiva, un pas endavant.

— El fet que els dos projectes responguin a dues companyies privades (PROPI-SA i PROYDIGESA, encara que en aquest darrer cas es pugui parlar de societat mixta), actualment fusionades, que comportaran un fort peatge.

— No obstant el lligam amb l'Eix Transversal pel que fa al túnel del Cadí, s'hi troba a faltar el lligam real amb el planejament global de la xarxa viària catalana.

— Al mateix temps, consideràvem imprescindible un estudi a fons de la xarxa viària de la Cerdanya que haurà d'engollir el flux de vehicles que comportarà l'obertura del túnel i que, en els seus actuals traçats d'un i altre projecte ha suscitat problemes als pobles de El Vilar, Escadarc i Riu.

— Finalment, remarcàvem l'absurditat de voler tirar endavant dos projectes alhora que acomplirien una mateixa funció, fet que ha vingut reconegut per la fusió de les dues empreses promotores.

Aquestes crítiques no ens impedeixen fer una valoració d'allò que de positiu tindrà per la Cerdanya l'obertura d'un túnel, tant pel desenvolupament econòmic de la comarca, com per l'equilibri entre el turisme i l'agricultura i per les possibilitats que obre per ubicar un tipus d'assentaments industrials no poluents i/o lligats a les nostres activitats bàsiques. Es en aquest sentit que els comunistes hem tornat a definir-nos a favor del projecte del Túnel del Cadí com a via que obre noves comarques fins ara tancades per nosaltres; en aquest mateix sentit, pensem que el Túnel de Toses suposaria una millora en la comunicació oberta enguany per la "collada", però no la creació d'una nova via. La millora de l'actual carretera i de la línia de tren supleixen perfectament un túnel innecessari.

Aquesta fou la posició defensada per nosaltres a la reunió d'Ajuntaments de Cerdanya celebrada el dia 25 de juliol, en la qual lamentablement no es va poder arribar a un acord unitari que neixés d'un plantejament comarcal del problema que superés les perspectives localistes.

Volem remarcar finalment que som conscients del perill d'un increment de l'especulació (enguany ja present) que acompanya al túnel. I és així que subratllem una vegada més la necessitat d'anar cap a una ordenació comarcal rigorosa que es plantegi la comarca en la seva unitat. L'instrument més adient per aquesta feina pot ser el Consorci entre la Generalitat i els Ajuntaments de Cerdanya.

COMITE COMARCAL DE CERDANYA

agost / RUFACA / 11

CRÒNICA DESMANEGADA I SUBJECTIVA D'UNS QUADRES DEL SR. PUJOL I D'UNES MINIATURES DEL SR. BOSOM

PRIMERA PART

El Sr. Josep Pujol i Bagaria, fa quaranta tres anys que va néixer a Puigcerdà. És professor d'E.G.B. i artista autodidacta. Ha fet exposicions individuals a Lleida (Sala Mikonos, Belles Arts, Mollerussa) durant el curs actual, i pensa fer-ne una altra a l'agost al Fòrum d'Altafulla. Des d'el dia 7 fins al 17 de juliol va exposar olis i ceres a la Sala de la Caixa d'Estalvis Provincial de Girona, de Puigcerdà.

Nota (molt important) del cronista

Sense cap preparació ni vocació de crític d'art, m'he vist embolicat en aquesta història. Mig per equivocació i mig per avorritament, ja que cal reconèixer que els cartells no tenien absolutament cap atractiu, em vaig arribar a donar un cop d'ull a l'exposició. M'ri ho hagués fet! Allí vaig trobar-me ni més ni menys que a l'assassí del Sr. Pere. Sí, sí, com ho llegiu. Avui dia els malfactors van més depressa a deixar-los anar que a agafar-los. Ell va ser qui em va demanar de fer aquesta crònica. Amb els antecedents que té...qualsevol s'hi negava! I aquí em tenen, intentant sortir del mal pas. Nostre senyor, l'artista, el públic i el sacrificat lector que s'atreveixi a seguir endavant, espero que no se m'enfadin gaire.

Som-hi

El Sr. Josep Pujol pinta a l'oli, a la cera, a l'acuarella, al gouache i fa pirogravat. El Sr. Josep Pujol viu a Lleida malgrat a les seves teles no hi hagi ni boira ni els lluminosos colors de les terres de ponent. Em penso que al Sr. J.P. li agraden massa els impressionistes. Em penso també que als impressionistes no els agradaria gens el que pinta el Sr. J.P.

El Sr. J.P. treballa quasi exclusivament el paisatge rural, o al menys així ens ho va fer veure a la seva exposició. Defuig la figura humana. El Sr. J.P. pinta amb pin-

Francesc CARBONELL

zell i espàtula (per si el lector no ho sap, li direm que quan es pinta amb espàtula, es treballa amb una tècnica similar a la dels guixaires, es clar que sempre hi han artistes més guixaires que altres). El Sr. J.P. és bastant guixaire fins i tot en el tractament de les ceres, i perdoneu la comparació que sempre són odioses. El Sr. J.P. tracta els darrers termes (montanyes i celatges) amb bastant delicadesa. I se'n surt molt bé quan no li queden color Kodachrome. Les textures dels primers termes són a vegades francament bones (recordo una vista de Bellver) però s'acostuma a perdre en els detalls, i molt especialment en les ombres que quasi sempre són horribles. En general, i sempre segons el meu mal gust personal, m'interessaven molt més les cosetes sense pretensions que els grans olis (uns dibuixets amb retolador i fons d'aiguada, aquarella o tinta xinesa, era l'única que hauria tret de la sala si s'hi hagués calat foc en aquell moment). Els preus, molt enraonats, anaven de les 3 a les nou mil pessetes.

El Sr. J.P. és autodidacta. I a mi el tema de l'autodidactisme m'interessa molt. Estic totalment d'acord amb Manolo Hugué quan deia que a les escoles d'art en el millor dels cassos s'hi ensenya art, però que mai, mai, s'hi aprèn art. Però hi han dues classes d'autodidactes: els actius i els passius. L'autodidacta actiu és aquell que no creu en l'ensenyament de l'art, que no vol, no necessita, no creu possible que ningú li pugui ensenyar res. I no pas per "xuleria". La seva obra és d'esperar que sigui poc convencional i antiacadèmica ja que no creu en l'academicisme. L'autodidacta passiu és el que ho és pel fet de no haver pogut anar mai a aprendre'n. Li agradaria aprendre'n però no ha tingut ocasió. Quan l'autodidacta passiu es queda en l'estil naíf o bé expressioniste, poden anar-li bé les coses si té sensibilitat, però mai, MAI, Sr. Pujol, un autodidacta ha de intentar fer quadres acadèmics. Té totes

les de perdre. Si els vol fer per passar l'estona, em sembla molt bé, però que no es deixi entabanar per un parell d'amics, més amics que crítics d'art, animant-lo a fer exposicions, al menys fins que no cregui que té alguna cosa nova a dir.

Amic lector, no puc dir-te: "Inverteix, és un artista que promet". I m'agradaria molt poder dir que el Sr. J.P. no dona tot el que té.

SEGONA PART

El nostre conciudadà Joaquim Bosom exposa novament del 10 de juliol fins a finals d'agost les seves miniatures d'aparells diversos de la pagesia cerdana d'abans de la industrialització agrícola.

Dic novament perquè l'any passat ja va exposar alguna de les seves obres i novament tenim que agrair-li la seva gentilesa en mostrar-nos les seves petites meravelles artesanes.

Paciència, tenacitat, enyorança d'un ofici, uns estris i una època, i amor. Molt amor posa el Sr. Bosom en les seves peces. Ens l'imaginem treballant, escollint amb cura els materials precisos, reproduint exactament cada part de cada eina, fins al més minúscul detall. En uns moments en que l'indústria de la miniatura, del souvenir, de la chabacaneria, l'indústria del mal gust, l'indústria del plàstic i les petxines enganxades, l'indústria de la ceràmica "hortera" per als turistes, amenaça invadir-ho tot, i també els aparadors i botigues de Puigcerdà, hem d'aguir el respecte pels materials nobles que utilitza el Sr. Bosom.

En uns moments de pressa, de irreflexió, de manca d'equilibri personal, de neures i d'angoixes, la constància, la paciència i la tendresa del Sr. Bosom són malhauradament per a tots, excepcionals.

En uns moments en que es pretén destruir petits nuclis rurals fent-hi passar els accessos dels túnels, només per beneficiar els interessos dels de sempre, en què algú voldria a la Cerdanya més urbanitzacions (als seus terrenys, és clar!) i menys vaques (les justes per no perdre el color local), més autopistes i menys camins pel bestiar, més bars (encara!) i menys cultura popular; el Sr. Bosom, tímidament ens recorda uns orígens, unes arrels a la terra i al passat que hem perdut.

I si heu oblidat el que es un tamborell, una carretoina, un carriot, una pollina, un andar o una arada nostra, aneu, aneu urgentment a l'exposició de la Caixa Provincial. Recuperem les nostres senyals d'identitat (que evidentment són molt més que això) i meravelleu-vos de la traça del Sr. Bosom en veure la tartana, la dalla, el molí de ventar o la bomba d'apagar focs.

Les peces úniques del Sr. Bosom no tenen preu. Es clar!

L'EXPOSICIO D'EN JOAQUIM BOSOM

He visitat la senzilla però gran exposició d'artesanaria d'en Joaquim Bosom. I d'ella m'agradaria destacar-ne dos aspectes. El primer, el més evident, el que primer crida l'atenció del visitant, és obviament el que fa referència a l'habilitat del artista —artista més que artesà, penso—. Habilitat i, caldria afegir, paciència... El tamany de les peces, la riquesa dels detalls, la precisió de l'observació... Tots ells són ellements presents en totes les peces exposades i posen de manifest la seva qualitat.

Hi ha però un altre aspecte. Aquest no tan directament observable i tan —o més— important que aquell. Hi ha una clara diferència entre aquesta collecció de miniatures i les obres d'altres miniaturistes o d'altres "artistes de la paciència" en general. En aquest cas, les miniatures ho són d'una sèrie d'objectes que, fins fa pocs anys, formaven part de la nostra quotidianitat, de la cotidianitat de la pagesia caldria afegir, de la cotidianitat de la Cerdanya. Totes aquestes miniatures ho són d'unes eines en ràpid procés d'extinció sota l'empenta de la mecanització, fins i tot, els seus noms, les paraules. Això ens posa de manifest que estem abandonant una cultura i adquirint-ne una altra: rascleta, arada, fanga, etc., són paraules i són eines que els nens d'escola gairebé coneixen, els de ciutat és segur que ja no, saben però altres coses que no coneixen els seus avis. El procés de canvi es molt

acellerat, és per això que s'ha de fer un esforç per a no perdre el nostre patrimoni cultural. I aquí és on pensem que l'obra d'en Joaquim Bosom té també molta importància. Efectivament, a la importància de l'artista cal afegir la importància de l'etnògraf (persona que observa i descriu la cultura d'un poble, la cultura material en aquest cas). Així l'etnògraf Joaquim Bosom, amb una gran capacitat d'observació, ens reproduïx, per perpetuar la nostra memòria, uns ellements de la vida econòmica, del treball i de les activitats pròpies de la pagesia cerdana. Tant de bó que continués per aquest camí de recuperació de la cultura material del nostre més proper passat cerdà i que ho és també de tota Catalunya.

Jesús Contreras
Institut Català d'Antropologia

UN CARRER DE MADRID

Segons el "LIBRO DE HONOR DE PUIGCERDA" (Impremta de Joan Diumenge, 1876) l'ajuntament que en aquell temps regia els destins de la Capital de la Cerdanya, va rebre del de Madrid un escrit dirigit a l'alcalde en el qual li comuniquen que en sessió celebrada el 14 de setembre de 1874, es va acordar per unanimitat donar el nom de PUIGCERDA a un dels nous carrers de la capital de l'estat, en honor a la defensa que van fer els Puigcerdanesos davant les tropes carlistes que havien assetjat la vila.

Consultant una guia urbana de Madrid, podem observar que aquest carrer encara existeix, es troba situat al barri de Salamanca, dins d'una illa de cases formada al encreuar-se els carrers de Claudio Coello i Lagasca amb els de Jorge Juan i Villanueva. Està tallat, és a dir, només té una entrada (i sortida) que per un sol lloc (el carrer de Jorge Juan) en conseqüència és molt curt, només té 22 finques, i està molt a prop de la Biblioteca Nacional i de la Puerta de Alcalá.

Masoir

recull

EL MENJAR A CASA NOSTRA

Amb aquest apartat "El menjar a casa nostra" volem donar-vos a conèixer una sèrie de plats i menjars que poden solucionar de vegades el problema que se'n pot plantejar a l'hora dels àpats a casa. Creiem que molts d'aquests plats els coneixereu i àdhuc que haureu tingut l'ocasió de pal·ladar.

Tanmateix inclourem uns consells pràctics per a tothom que poden donar ajuda en qualsevol contratemps que s'esdevingui.

ARROS A LA CATALANA

400 grs. d'arròs, 150 grs. de costella de porc, 150 grs. de sípia, 150 grs. de llagos-

tins, gambes o escamarlans. 6 musclos, 200 grs. de pèsols, 2 tomàquets, un gra d'all i ceba. Pebrot vermell, julivert, safrà.

En una cassola amb oli es fa sofregir la costella tallada a trossos; quan és ben rossa es treu i en el mateix oli es posa la ceba tallada ben petita; quan ha pres color, s'hi ajunten els tomàquets pelats i trinxats, sal, sípia tallada a trossos i la salsa de la sípia, i es deixa que vagi coent en poc foc fins que s'hagi begut l'aigua que es desprèn dels tomàquets. Aleshores s'hi ajunta l'arròs i la costella, s'hi dona unes quantes voltes i s'hi tira l'aigua bullint en la quantitat de dues tasses ben completes per una d'arròs. En arrencar el bull, s'hi ajunten els pèsols, els musclos oberts amb una sola

closca i els llagostins, les gambes, etc., crus, trossets de pebrot vermell confitat i un gra d'all, sal, una mica de julivert i uns brins de safrà, picats al morter. Ha de coure de dotze a quinze minuts en un foc ben viu i en treure'l del foc es tapa bé perquè s'acabi de beure l'aigua que li queda.

CONSELLS PRACTICS

Quan els ganivets estan rovellats es netegen enfonsant la fulla en un recipient que contingui terra. Repetir aquesta operació fins que les taques desapareixen. Després es netegen amb un fregall d'alumini i s'eixuguen bé.

Rosa Maria

agost /RUFACA/ 13

Bilingüisme i Diglòsia (2)

En un article publicat el mes passat en aquesta mateixa secció vam veure les diferents situacions de contacte en les comunitats lingüístiques, la qual cosa farà més entenedor l'estudi del bilingüisme i la diglòssia.

El que defineix el bilingüisme en el seu sentit estricte és "la pràctica d'usar alternadament dues llengües". Ara bé: hi ha realment individus bilingües, és a dir, individus que puguin emprar dues llengües amb la mateixa desimboltura i amb la mateixa riquesa de vocabulari i facilitat de construcció sintàctica que posseeix en la seva llengua materna?... Es per això que recentment s'ha desenvolupat l'estudi de la diglòssia: "una situació lingüística relativament estable en què, al costat dels principals dialectes de la llengua (que pot incloure una forma o diverses formes regionals normativitzades), hi ha una varietat molt divergent, altament

codificada (sovint gramaticalment més complexa), vehicle d'un cos de literatura escrita ampli i respectat, procedent d'un període més antic o d'una altra comunitat lingüística, que és àmpliament apresada en l'educació formal, però que no ho és per cap sector de la comunitat en la conversa ordinària" (F. Vallverdú).

Ara bé, en una comunitat lingüística hi pot haver diglòssia i bilingüisme, diglòssia sense bilingüisme i bilingüisme sense diglòssia. El cas dels PPCC és prou conflictiu com per a emmarcar-lo en una situació de diglòssia o de bilingüisme totals. El que si és prou clar és que "el bilingüisme és essencialment una caracterització de la conducta lingüística individual, mentre que la diglòssia és una caracterització d'organització lingüística a nivell sociocultural" (F. Vallverdú).

Laura Fabra

ensenyament

TENIM FORMACIÓ PROFESSIONAL

(EL MES DE SETEMBRE)

Tenim ocasió d'informar sobre una de les millors notícies que s'han produït aquest estiu a Cerdanya. El mes de setembre, quan comenci el curs escolar, tindrem el que pot arribar a ser un centre de Formació Professional complet. Sobre aquest tema vam estar parlant extensament amb el Sr. Santi Subirós, Coordinador, Inspector i Responsable de la FP a la província de Girona, qui ens assegurarà que, en el cas de què el mes de setembre es disposessin dels locals mínims, es podrien començar les classes ja a partir d'aquest curs.

RUFACA.— Quines són les condicions per a la creació d'aquest centre?

Subirós.— En primer lloc que es disposi d'uns locals en condicions mínimes. Per tant la localització i adequació d'aquests locals és urgent. En segon lloc, que l'Ajuntament es faci càrrec de les despeses de manteniment, doncs la categoria de Secció Delegada de Formació Professional, 1er Grau, que és la que hi haurà inicialment a Cerdanya, no la sufraga totalment

el MEC, encara que sí la reconeix.

R.— Quines especialitats es poden fer?

S.— En principi les que ja s'havien fet, però ara amb ple reconeixement. Es a dir, Administració i Sanitat. Això no vol dir que, als propers anys, no es puguin fer altres especialitats més lligades a les activitats de la comarca.

R.— Com es ara hosteleria i agricultura; s'hi pot pensar?

S.— Sí, perfectament, però de moment val la pena aconseguir aquest primer pas. En aquest sentit, la branca de sanitat pot estar més o menys resolta amb el local que cedeix l'hospital i amb el compromís de l'equip de metges per tirar endavant el curs. La Cerdanya serà l'única comarca de la regió que tindrà aquest tipus d'especialitat.

R.— I l'Administrativa?

S.— Una vegada disposem del local arreglat, s'hauran de buscar, i això també és urgent, el personal, el professorat. Farà falta un llicenciat amb lletres que s'en cuidi de l'àrea humanística, un en ciències que faci les matemàtiques, la física, la química

i les ciències; per l'àrea tecnològica farà falta un economista o un professor mercantil que porti la part tècnica i un perit mercantil que faci la part pràctica. Cal que aquesta gent estigui contractada el més aviat possible. Per la branca de Sanitat, ja he dit que quedava cobert amb els metges.

R.— El centre impartirà fins el 1er. Grau. Quina titulació aportarà?

S.— El títol és el de tècnic auxiliar.

R.— Quina ha estat la resposta de l'Ajuntament?

S.— L'Ajuntament de Puigcerdà ho ha acollit molt bé. Hem tingut una reunió i he pogut veure-hi moltes ganes de que la cosa tiri endavant. Jo només faria notar altra vegada la urgència amb què és te de procedir. Si el local és aquest del "quartel", és de tot punt necessari que demà mateix els paletes hi comencin a treballar.

R.— Rufaca es queda sense local, de moment, però haurà valgut la pena. Els interessats poden començar a pensar en matricular-s'hi. En el proper número informarem més àmpliament sobre aquest tema.

...LAS URBANAS

RUFACA.—¿Os habéis encontrado con algún problema por el hecho de ser mujeres?

CRISTINA MARI.—No, de momento va todo normal.

RUFACA.—¿Cómo ha reaccionado la gente?

CRISTINA MARI.—Creemos que de momento todo el mundo ha reaccionado bien.

R.—¿No habéis visto caras de sorpresa?

C.—Al salir a la calle, aparte de que ya se esperaban que eran dos chicas todo el mundo criticaba un poco. esto bien, esto mal...

R.—Una situación que se ha repetido es el hecho de que todo el mundo está pendiente de lo que estáis haciendo, ¿cómo influye en vuestro trabajo?

C.—No necesitamos que la gente se quede allí como se queda a veces mirando, a veces incluso al ver tanta gente que te mira te pones nerviosa y pierdes el hilo de lo que estás haciendo. Si no te sientes observada se puede trabajar mejor.

M.—Nosotras hemos salido a la calle no para que la gente nos mire, sino simplemente para poner orden en este pueblo, porque el haber estado en la academia y el haber estudiado bastante tiene que servir para que haya orden. Pero hay gente de todo tipo. gente que se lo toma bien y gente que no.

C.—Sí, por ejemplo, hay gente que nos ha dicho con toda la cara: ¿pero esto no se puede hacer como antes que hacíamos lo que nos daba la gana? Pues hemos tenido que decir: "No, a partir de este momento, no".

M.—Pensamos que íbamos a tener más miedo pero en la academia nos enseñaron muy bien lo que teníamos que hacer y como buscamos el orden y hacer las cosas bien tanto nos daba que la gente nos mirara.

R.—Se dice que tal vez seáis un poco rígidas, que no dejáis pasar ni una.

CRISTINA

M.—No es que seamos rígidas, pero hay gente que les dejas cinco minutos y se toman media hora y eso no puede ser porque si a uno lo dejas a los otros también.

C.—Basta que a uno lo dejas para que los demás te digan. "Bueno, a ese por qué lo dejas aparcar y a mí no, ¿es más que yo ése?"

R.—Se dice también que se os ha subido un poco el uniforme a la cabeza.

C.M.—Creemos que no, hacemos cumplir lo que hay que cumplir.

M.—Hay cosas que nos gustaría hacer cumplir porque es la ley, pero es imposible. Necesitaríamos que nos apoyasen mucho. La gente está muy mal acostumbrada, hay gente que les sacamos los vehículos de delante de su casa y aún se enfadan y eso que nosotras para cargar y descargar dejamos el tiempo necesario.

C.—No nos hemos negado nunca a que carguen y descarguen, los camiones tienen preferencia en cargar y descargar pero muchos dejan el coche mal estacionado y se van a hacer el carajillo y esto no se puede tolerar. Algunos dicen "es que sois

NURI

muy rígidas, sois muy malas", porque después de avisarlos varias veces les decimos que ya no avisamos más.

R.—¿Habéis puesto muchas multas?

M.—Evitamos ponerlas pero mucha gente se lo toma mal y empieza a discutir y nosotras no podemos discutir; nosotras queremos lo que decíamos antes, que haya orden, no poner denuncias.

C.—A veces tienes que hacer cara de mal humor porque si no se te ríen delante mismo.

R.—¿Qué actitud adopta la gente que os conoce?

M.—Cuando nosotras nos presentamos hacemos el saludo y aparte de eso les hablamos con educación como si no nos conociéramos de nada, para que no se tomen confianzas. Una vez fuera del uniforme eres diferente pero con el uniforme has de cumplir con tu obligación.

C.—Nosotras estamos de servicio y no podemos dejar pasar cosas a uno porque lo conozcamos, al otro porque sea nuestro pariente... todo el mundo es igual y debemos tratarlos sin diferencias.

R.—Habéis dicho que, en cierta medida, necesitábais apoyo. ¿Qué tipo de apoyo?

M.—Queremos que el ayuntamiento nos apoye en todo. Si a uno le ponemos una multa y aún no nos hace caso, difícilmente podremos

conseguir algo si el ayuntamiento no nos apoya.

R.—¿Y a la gente qué le pediríais?

M.—Que colabore un poco con nosotras, que se mentalice.

R.—¿Cómo conseguísteis la plaza?

C.—A nosotras siempre nos había gustado.

M.—Nos apuntamos y con nosotras fueron seis los apuntados. No sé cómo fue pero salimos nosotras dos.

R.—¿Qué preparación habéis tenido?

C.—Estuvimos una semana en Barcelona de la cual estamos muy contentas porque se portaron muy bien con nosotras. Nos dieron clase un poco de todo: una parte jurídica, una parte de circulación... incluso hicimos clases de defensa personal, tal y como hacen las chicas de Barcelona, por si algún día necesitáramos defendernos. Esperemos que no.

R.—¿Consideráis bien pagado vuestro trabajo?

M.C.—Creemos que estamos bien pagadas y que no estamos bien pagadas. Si lo comparamos con Barcelona, donde el trabajo es diferente al ser una capital y donde las mujeres hacen seis horas, allí cobran bastante más. Pero consideramos que estamos bien pagadas en relación al trabajo que hacíamos antes, porque, aparte de que éste nos gusta más, el sueldo es más alto.

R.—¿Cuántas horas hacéis al día?

M.C.—Siete horas.—

R.—¿Cuántos días de fiesta tenéis a la semana?

C.—Hasta el momento hemos tenido un día y medio de fiesta a la semana en turnos diferentes.

R.—¿Pensáis seguir trabajando mucho tiempo de urbanas?

M.—De momento, sí, para poder subir de categoría con el tiempo.

R.—¿Qué vestuario tenéis?

C.—Una camisa, dos corbatas, una falda, una gorra, unos zapatos y algunas cosas que nos tienen que mandar: impermeables, otra camisa, otra gorra...

R.—¿En qué consiste en concreto vuestro trabajo?

M.—En concreto, de lo que nos tenemos que cuidar es de la circulación, del orden público, de todo un poco.

C.—De todo un poco, no se puede estar solo en un sitio cuidándote de un solo punto. De que el pueblo ande un poco limpio también...

R.—Los altercados que ocurren en la calle, ¿os influyen a vosotras?

C.—Si es algo que incumbe a los vehículos, sí. Si es algo personal o se están peleando, no.

R.—¿Como creéis que está la circulación en Puigcerdà? Antes de entrar vosotras y ahora.

M.—Antes muy desordenada, cada cual aparcaba donde quería, hacía lo que quería, si se subía a la acera el peatón tenía que bajarse, en fin, fatal. De momento creemos que ahora va bien, las calles se ven limpias, pero las calles están muy mal y no hay aparcamientos.

C.—Y al parking del lago nadie quiere ir.

C.M.—Creemos que con el tiempo estos problemas se arreglarán.

R.—¿Cuáles creéis que son los problemas más graves?

C.—Más que nada la densidad de circulación y el sentido de las calles. Algunas no tendrían que tener dos sentidos. Por ejemplo, la calle España y la del cine Avenida, tendrían que venir de la plaza de Barcelona y tirar para el parking y luego los que quisieran pasar por la plaza Barcelona que dieran la vuelta a la plaza del campanario y subiesen.

R.—¿Cómo creéis que funcionaría mejor?

C.—Hay muchos aparcamientos que no están pintados y los pintarán y si ven que no pueden hacer más aparcamientos en el pueblo, no hay más remedio que mandarlos al lago y no dejar entrar tantos coches en el pueblo.

R.—¿Y pasos cebras no creéis que faltan algunos?

C.—Sí, sobre todo en la plaza Barcelona.

M.—Sí, eso también lo hemos estado discutiendo y dicen que se arreglará. También nos pondrán más señales y pintarán las aceras.

R.—¿Qué pensáis respecto al cierre de algunas calles a la circulación?

C.M.—Estamos totalmente de acuerdo, sobre todo la calle Mayor y la calle España y no creemos que ello dificulte la circulación.

FERRETERIA- DROGUERIA
Y BAZAR

PIGUILLEM—LLORENS

Tel.: 880.267

Mayor, 35 PUIGCERDÀ

VENC dos magatzems a VIC

— Un de 660 m² que dona un rendiment anual en arrendament de 1.200.00 ptes. (100.000 cada mes).

Preu. 10.600.000 Ptes.

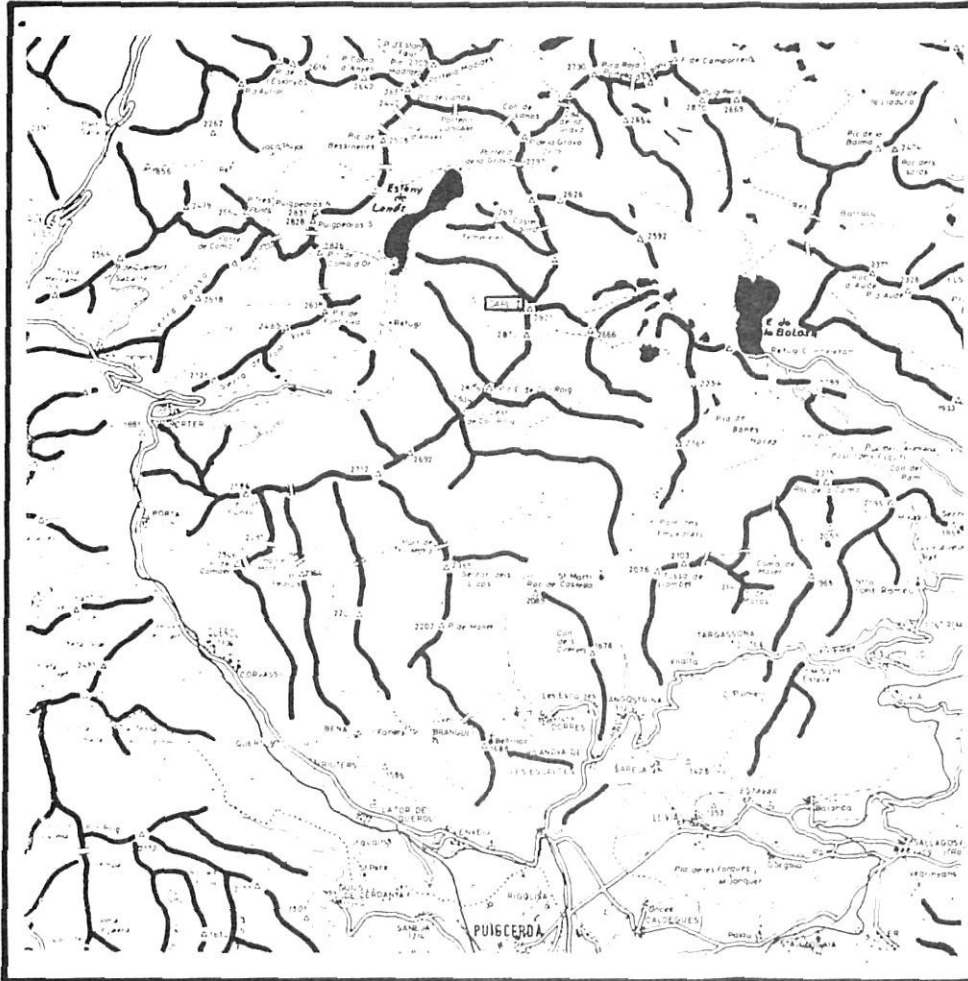
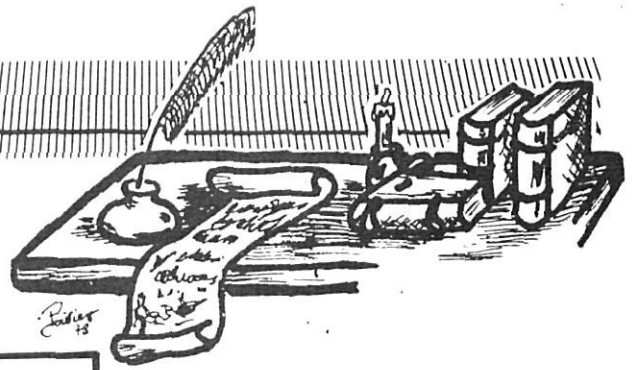
— L'altre de 250 m², rendiment: 600.000 anuals en arrendament.

Preu. 6.000.000 Ptes.

Tracte directe sense intermediaris

Telèfon. 885 49 81 de Vic

“LES PASQUES”

fins a Porté, i segueix el riu Querol fins a la Tor, quedant darrera de Porté, la COSTA d'en GARCIA i les valls de Mercader i CORTAL ROMA, seguint per la COMA o Costa d'Or, llac, riu i vall de FONT VIVA fins a Porté per una banda, i per l'altra, fins a COLL ROIG. Al Sud, forma el gran massís de MAURA (d'on neixen els rius Brangolí, Bena i Riutés), i la COSTA DE BELLOCH fins als límits de les deveses de Dorres i Angostrina i el bosc de Llivia. A la dreta, començant pel bell cim (Nor-Est), i tot baixant, es troven CAMPORRELLS i PUIG PERIC, VALLMARANS amb les valls d'ESTORNELL, ESPARVER i LLOSA (a l'extrem) i SÒBIRA (cap al centre), amb llacs i rius que forneixen el gran llac de les BOLLOSES, des d'on continua el riu LA TET, deixant dessota altres llacs, tals com LLONG, PRADELLA, LLAT, Baell, etc. Pla de BONES HORES, Pla de les AVELLANS, bosc de BARRES i Matanova, fins als límits de les CALMS d'Odelló i Egat i de les dalt esmentades deveses de Dorres i Angostrina i el bosc de Llivia, quedant a l'extrem de la dreta, els termes de BOLQUERA, santuari de Font-Romeu i el Coll de la Perxa. (Vegueu el gravat adjunt).

Les descrites muntanyes dels Pasquers —fora de la muntanya del Rei o Pimorent— fins al darrer quart del segle XII (vers 1170-75-79), pertanyien a diferents senyors que les varen vendre als monestirs de Poblet i de Santes Creus; per exemple: Guillem Bernat de Peracols, amo de Vallmarans, Roda i Sobirà, així com Sicart i Ramon d'Enveig, amos de Lanós, ho vengueren a Poblet; d'altra banda, Pere de Foliano, amo del bosc de Barres, Pere de Casanova, amo del Carlit, Colomera, Congesta, Ventolà, Plana de Tramasrius i Castellar, i l'esmentat Ramon Sicart, amo de Maura, Coma Cordonera, Mont Arruf i Ortells, Gorgs fins a Pradell i Font Viva fins a Coma Joan, ho vengueren a Santes Creus. Muntanyes totes elles que amb el temps va anar comprant Puigcerdà, com veurem a continuació.

Doncs bé, com hem dit ja de bon començament, el rei Alfons I l'any 1182 havia concedit als de Puigcerdà tots els boscos, muntanyes, aigües i pastures que dit rei posseïa a Cerdanya; concessió que

Un dels factors indispensables per a la prosperitat dels pobles, sobretot en les regions muntanyoses com és la Cerdanya, en que l'agricultura i la ramaderia constitueixen un principalíssim factor de riquesa per als seus habitants, és l'abundor de pastures per a llurs bestiar. I aquest problema també el va preveure i resoldre ja des dels inicis, el fundador de la vila de Puigcerdà, Alfons I, mitjançant el privilegi datat a Lleida durant el mes de juny de 1182, en el que, entre altres coses, diu textualment: “Dono etiam vobis et concedo in perpetuum ut habeatis et accipiat per omnia loca, LIGNA et AQUAS et PASCHUA, et possitis habere omnia alia que vobis necessaria fuerint, et MONTANEAS et omnia alia que ad usum et servitium hominis pertinere debent et sint necessaria, ad vestram propriam voluntatem”.

Fs a dir, concedia als puigcerdanencs que a llur albir poguessin prendre d'allà on fos, AIGUA, LLENYA i PASTURES, i LES MUNTANYES i tot allò que fos necessari i útil per a la vida humana.

Aquesta concessió es referia a determinades pastures situades al CARLIT, com era PIMORENT (anomenada la muntanya del Rei) i altres que Puigcerdà anà comprant, conegudes conjuntament amb el nom de “ELS PASQUERS”.

DESCRIPCIO DELS PASQUERS

Abans, però, de passar endavant, creiem oportú fer una descripció de totes les muntanyes compreses amb el nom de “Els Pasquers”: Al bell mig s'alça majestuos el Carlit, que a la banda de Ponent hi té el Coll de PIMORENT (creuat per la carretera d'Ax a Hospitalet); Pimorent s'estèn

comprenia tota la partida de Pimorent, Costa de Belloch i emprius el bosc de la MANYERA, al Bac de Querol, i altres en la mateixa Vall de Querol.

Aquesta concessió fou reiteradament confirmada: el 1242 per Jaume d'Aragó; el 1270 per Jaume de Mallorca, comte de Rosselló i Cerdanya i Senyor de Montpeller; el 1306 per Sanç de Mallorca; el 1344 pel rei Pere; el 1387 pel rei Joan; el 1405 pel rei Martí, i en moltes altres ocasions (1413, 1493, 1547 i 1599, etc.).

Quant als termes de Pimorent, l'any 1294, per tal de resoldre alguns dubtes i qüestions entre els homes de la Vall

d'Andorra i el Comú de Puigcerdà —amos aquests darrers, de les susdites muntanyes del rei— després de reconèixer els límits i drets corresponents davant del Veguer i del Jutge de Cerdanya, firmaren un conveni d'acord amb la paraula dels d'Andorra, dient que els termes i emprius de Cerdanya s'estenien o arribaven fins a la Roca anomenada Castell Ayner (Anyer), i tal com marca la serralada, va fins al mig de l'estany de la Casa, i fins al Pont Cerdà, tal com ho parteix l'aiguavessant o riu.

Referent als emprius al bosc de la Manyera o Bac de Querol, consten encara l'any 1541 en el Dietari de la Vila de Puig-

cerdà. Hi consta també el dret d'emprius de Puigcerdà, en terme de Guils i en altres llocs de Cerdanya.

En canvi, referent a les pastures o dret d'empriu de Puigcerdà en les pastures de la Vall de Querol, s'originaren llargues controvèrsies i plets amb les respectives sentències que delimitaren, per fi, els dret a una i altra banda pertanyents. Tema que haurem de tractar un altre dia.

(Continuarà)

Salvador Galceran
Arxiver Diplomat

sanitat

Aquí el Hospital +

UN OBJETIVO
COMUN

Durante un largo periodo de tiempo se han ido efectuando en el Hospital una serie de grandes cambios en todos los sentidos: médico-asistenciales, jerárquicos, de infraestructura, etc., tendentes, todos ellos a brindar a la comarca de la Cerdanya de una eficiente asistencia médica.

Todo el personal del Hospital ha vivido palmo a palmo este proceso y ha colaborado desinteresadamente, pese a los comprensibles enfrentamientos, para lograr que la visión de este Hospital rural gane en imagen positiva entre la población; a pesar de los intentos de desprestigiarlo que hubo y que, probablemente, seguirá habiendo.

Todas las personas que formamos la plantilla del Hospital: médicos, ATS, Comunidad Religiosa, Auxiliares, etc., intentamos seguir trabajando unidos, para conseguir nuestro principal objetivo: la mejor y más completa atención del enfermo que se asiste en nuestros servicios y brindar una seguridad cada vez mayor desde el punto de vista asistencial, hacia la comunidad que nos rodea y nos apoya.

El enfermo que se interna en el Hospital, es para nosotros lo más importante

y pretendemos brindarle —intentando desecher cualquier rencilla personal que nos oponga entre nosotros mismos— la mayor cuota de humanidad y comprensión frente a sus padecimientos y la aplicación de lo mejor de nuestros conocimientos.

Desde hace pocos días, a través de la renovación de las autoridades municipales y de la nueva Junta Administrativa del Hospital, se dieron pasos fundamentales para un verdadero salto adelante en cuanto a la conducción de los destinos del mismo. Realmente creo que tenemos que agradecer la visión y el sentido común de las personas que, desinteresadamente, contribuyeron desde sus puestos en la Junta Administrativa, a lograr las soluciones y los cambios positivos que se produjeron.

Creo, también que desde este lugar podemos comprometernos a seguir contribuyendo con nuestra dedicación y nuestro esfuerzo a continuar la marcha ascendente, en prestigio y en capacidad, de este Hospital; teniendo, como ya dijimos, confianza en el futuro y en nuestras propias fuerzas.

Elena Díaz

feu-vos socis d'

LOS MUSICOS

(Segunda Parte)

Vimos en el capítulo precedente que Mozart recibió desde pequeño "vibraciones" extrañas que le permitieron componer numerosas obras y que luego fue iniciado, como masón, en el esoterismo musical.

Berlioz y Schubert también recibieron mensajes acústicos sin conocer su procedencia.

En realidad, la mayor parte de los músicos clásicos tenían una sensibilidad que se parecía mucho a la paranormalidad. Por su parte, el compositor Mahler se interesaba por la Magia y la "muerte iniciática".

Vimos también otra particularidad de ciertos músicos que era componer obras que son como profecías codificadas. Vimos tal caso con Beethoven sobre todo, pero también fue el caso de Berlioz y Weber, de los cuales se dice que expresaron los conflictos del siglo XX.

WAGNER Y HITLER

En cuanto a Wagner describió en sus obras la época nazi y su exaltación pero al mismo tiempo deja entrever un error en tal programa. El "Cristo" aria simbólico sólo aparece en la obra después de la descripción musical correspondiente a Hitler, y no se trata propiamente de un hombre, sino que aparece como la representación estética de todo un sistema totalmente inédito de mentalidad y de acciones que presidirán beneficiosamente los destinos de Europa pero después de muchos años de convulsiones.

LOS FLUIDOS DE CHOPIN

La obra y la vida de F. Chopin es también muy interesante. Sin duda tuvo muchas alucinaciones por su enfermedad, pero no deja sin embargo de ser un caso importante en el sentido de que su vida es bastante ignorada por los libros oficiales.

La obra de Chopin es una serie de armonías sutiles y románticas. George Sand dirá de él que "parecía pasar por la vida como si no tuviera enlaces profundos con ella". Durante su corta vida, buscó sin descanso algo que nadie comprendía en aquella época. Aunque nació en Polonia, la familia de su padre era de Lorena, alto lugar de brujería. Chopin dijo un día: "No sé de momento qué acontecimiento tremendo presidió mi nacimiento; pertenezco a una esfera de sentimientos y de almas que todavía no es la vuestra o que ha cesado de existir. Puede ser que un dios celoso o algún ente oculto me haya exiliado de un mundo en el cual las sombras vivían más ciertamente que los cuerpos de carne. El alma sólo tiene derecho de estar allí y estamos aquí temporalmente rechazados...". Más tarde, dirá: "Viajo por extraños espacios".

De hecho, un universo extraño existía cuando Chopin tocaba. "Sus manos y su cara no parecían obedecer a las leyes naturales de la ejecución. Su palidez diáfana, su inagarrable y fluida movilidad evocaban otros recursos que los de un pianista ordi-

nario", dirá un periodista que le vio tocar, y añadirá: "¿Quién descubrirá el misterio de lo que no tiene semejante en nuestro mundo?". En Londres, en 1849 mientras tocaba "Les Etudes", unos oyentes vieron aparecer los espectros de familiares suyos muertos, incluso Abigail Peltriss sintió a su lado la presencia y el olor de un amor desaparecido. Harry Selding que vio una actuación dijo: "Todo empezó cuando Chopin tocó -L'Impromptu en Fa dièse-, una especie de niebla blanquecina le envolvió, era como una aura lechosa, él no parecía incómodo, luego esta forma desapareció y sus manos parecían salir largas cintas inmaculadas que se desplazaban sobre el teclado".

Chopin no era muy religioso, pero sí supersticioso, creía en la influencia de un gesto, de una cifra o de una comida. Llevaba en el pecho una estrellita de plata que le dio su madre y parecía tener algún flujo magnético. Tenía una noción tremendamente precisa de un universo vecino del nuestro, en el cual no existían más colores que el blanco y el negro y que estaba habitado por seres inmateriales. Cuando estuvo con G. Sand en Mallorca, en 1839, estaba muy feliz en la finca por el color blanco de las paredes y "...cada día veía sombras que venían hacia él dándole citas cerca del piano y que a veces cantaban". En aquella época compuso los preludios.

I. Peren

(Continuará: La Historia oculta)

col·laboracions

La Lley de Muntanya

L'Alt Pirineu és el troç més muntanyós de tot Catalunya juga en la seva geografia i economia un paper de primer ordre, lligat a les seves funcions productives (ramaderes, agrícoles, artesanals, aigua i

energia, etc.), protectores (ecològiques i paisatjístiques) i turístico-recreatives. A més a més, constitueix un patrimoni artístic i cultural que s'ha de preservar.

Les zones de muntanya pateixen una sèrie

de desavantatges físics i socio-econòmics lligats sobretot al clima rigorós i a l'altitud, al relleu poc favorable (pendent), a l'aïllament, al déficit d'infraestructures bàsiques, insuficiència de serveis essencials, abandó

administratiu o actuacions excessivament sectorials de l'Administració, etc.

Cadascú d'aquests factors ha influït en grau diferent segons les àrees, però en general conseqüència d'aquestes condicions desfavorables en són la depressió i el despoblament progressiu, l'abandó de la ramaderia, agricultura i artesania, pèrdua de modes de vida i cultures autòctones, l'aprofitament inadequat dels recursos turístics i naturals, la destrucció de l'equilibri ecològic i la qualitat paisatjística, etc.

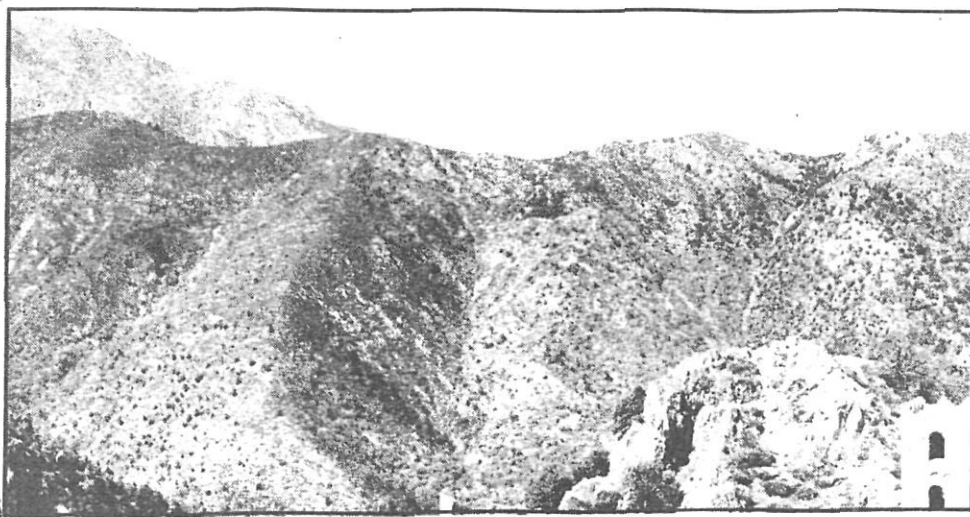
Les àrees rural-naturals muntanyoses tenen malgrat això un valor superior al que se'ls ha reconegut fins avui, ja que gaudeixen de recursos abundants, dels quals no en frueixen degudament per estar mancades d'un equilibri en el seu desenvolupament.

Per tant, la crítica realitat socio-econòmica i la creixent pressió turística que freqüentment pateixen, aconsellen la urgent elaboració i aplicació d'un tractament específic que ordeni globalment el seu territori de cara a un equilibri entre el necessari aprofitament dels recursos, desenvolupant-lo, i la necessitat de conservar-lo, protegint-lo, tal com han vingut fent d'altres països europeus des de fa anys, especialment als països alpins.

Malgrat tot, no n'hi ha prou amb tenir els plantejaments molt clars. El problema de la regió de l'Alt Pirineu és quasi estrictament polític i cal una veritable "VOLUNTAD POLITICA" per a solucionar els seus problemes.

Les àrees de muntanya han d'estar subjectes a un tractament especial, com reconeix l'apartat 2on de l'article 130 de la Constitució espanyola.

Els objectius generals de la Llei han d'ésser: 1) Dotar als pobladors de la muntanya d'un nivell de vida digne, equivalent al de la resta dels ciutadans. b) Establir un equilibri entre desenvolupament econòmic i social i conservació de la muntanya. c) Valorar adequadament les funcions que la muntanya ofereix a la societat. d) Assegurar la coordinació local de tots els sectors econòmics i les accions públiques que afecten al territori muntanyenc. e) Prendre mesures de protecció eficaces contra riscos inherents a la muntanya. f) Desenvolupar el turisme, els transports, la indústria i l'artesania i potenciar les activitats agràries a partir de l'aprofitament racional dels recursos. g) Protegir el medi ambient. Aquestes accions afavoriran, tot mantenint la puresa del medi, la qualitat de la vida. A més a més, la Llei de Mun-

tanya ha de superar les divisions administratives, com en el cas de la Cerdanya.

La Llei de Muntanya catalana haurà de contemplar la divisió del territori en COMARQUES DE MUNTANYA, que es constituïran a partir dels municipis de cada àrea homogènia, com a Entes de Dret Públic i establiran les normes a les quals s'han de remetre en la formació dels Estatuts i l'articulació i composició dels propis òrgans i la preparació dels plans de les zones i els programes anuals, i les relacions amb els altres Entes que operen en el territori. Aquestes normes hauran de preveure en cada cas un òrgan deliberant (Assemblea) amb la participació de representants de tots els municipis i un òrgan executiu (Consell) inspirat en una visió unitària dels interessos dels municipis participants.

Les Comarques de Muntanya elaboraran Plans Socio-Econòmics i Plans d'Ordenació Territorial seguits de programes de promoció i gestió. La planificació econòmica ha d'assegurar l'explotació racional dels recursos i la coordinació i complementació entre tots els sectors productius, dins el marc comarcal. El Pla haurà de preveure la possibilitat concreta de desenvolupament dels diversos sectors econòmics a partir de l'anàlisi dels recursos existents; amb aquesta finalitat s'haurà d'indicar el tipus de localització i el cost previsible de les inversions que es destinin a valoritzar els recursos naturals i potencials de la zona, la posta en marxa dels serveis socials necessaris, obres públiques i privades, etc. El Pla de Desenvolupament de les Comarques de Muntanya serà indicatiu per al sector privat i vinculant per al sector públic. La participació de la població autòctona

és un requisit essencial i indispensable, i per tal s'hauran d'establir les mesures administratives, polítiques i culturals que promoguin i garanteixin aquesta participació.

Les directrius de la planificació econòmica o social s'han de traduir en opcions territorials, mitjançant Plans d'Ordenació que regulin l'ocupació i utilització eficient del sòl, que hauran de contemplar la política ambiental, i que prohibiran la construcció a les parcel·les agrícoles de poc pendent amb excepció dels edificis d'explotació agrícola o forestal, donant especial protecció a les zones verges i les boscoses que s'han declarat d'utilitat pública. Els Plans d'Ordenació Territorial seran finançats en un 50 per cent per l'Estat.

Aquesta Llei obre un camp de finançament per la Muntanya. El Reglament d'aplicació establirà la forma en què es desenvolupen els canals de finançament i que fan referència a: 1) Possibilitat d'expropiació. 2) Creació d'un Fons d'Ajut a la Muntanya (subvencions). 3) Ajuts administratius i pagament dels Plans de Desenvolupament Econòmic i Territorial (50 per cent). 4) Cànon de producció d'energia hidroelèctrica i tarifes elèctriques diferenciades. 5) Exempcions fiscals lligades a activitats d'interès comú (directament productives). 6) Reversió de l'estalvi dipositat a les Caixes. 7) Afectació d'un percentatge del Fons anual d'Obres Socials. 8) Ajut a la investigació sobre aspectes de muntanya.

Al proper número ampliarem aquesta informació explicitant les actuacions sectorials prioritàries.

PREMSA A Cerdanya

1949-1979 (i II)

CERDANYA (1969-1970)

La postguerra suposà l'adveniment d'una etapa especialment dura, també, per la informació, en general, i en conseqüència suposà la fi de nombroses publicacions comarcals que no s'haguessin adherit a l'ideari del nou règim. S'haurà d'esperar a la relativa liberalització que comportà l'arribada de Fraga al Ministeri d'Informació i Turisme (1962) i a l'elaboració de la Llei de Premsa (1966) per a que pugui aparèixer una nova revista a la nostra comarca: "Cerdanya" (1969-1970), dirigida oficialment per J.M. Armengou i editada i gairebé coberta per F.E. Berdala.

"Cerdanya fou una revista realitzada per gent de Barcelona, establerta totalment parcial a la comarca. A l'editorial del seu núm. 0 es diu: "El hecho de que la publicación no dependa ni técnica ni económicamente de algo o alguien directamente vinculado con la comarca no es inconveniente: muy al contrario, pues ello repercutirá en la más imparcial y objetiva información...". Potser l'època en què es publicà "Cerdanya" no donava per a més, però una revisió actual de la revista em produeix la sensació de trobar-me davant una publicació amb una bona dosi d'informació "oficial" sobre organismes, problemes, entitats, "ecos de sociedad", de la Cerdanya, però no davant una publicació arrelada a la quotidianitat de la comarca.

Allò que no pot negar-se-li és haver assolit un plantejament comarcal per sobre de barreres frontereres i provincials, malgrat "el gironisme" hi estigui també present, probablement per la voluntat reconeguda de fer penetrar la revista en el màxim possible d'organismes oficials.

RUFACA (1976)

Al cap de sis anys (abril de 1976) i a l'empar de l'Associació de Pares de Família, va nèixer "Rufaca". Els temps que encara corrien i els problemes entre l'Associació de Pares i la gent que feia la revista, aleshores ciclostilada, impediren que sortís el tercer número. Es buscà, llavors, una nova via que menà a la creació d'Amics de Cerdanya, entitat sota la qual el desembre de 1977 aparegué l'actual Rufaca.

Es pot dir que la concepció en què s'ha basat i es basa la construcció de Rufaca és realment nova a la comarca. Es nova tant pel caràcter col·lectiu de la direcció, com pel mateix plantejament de la publicació, del qual se n'han vingut destacant als seus mateixos fulls, essencialment, dos trets: en primer lloc, la fugida de qualsevol tipus de censura i la decisió col·lectiva sobre la pertinença o no de la publicació dels articles que es presenten a la revista. En aquest sentit es pot afirmar que, després de la crisi del núm. 5, motivada per dos plantejaments oposats que consistiren en introduir algun tipus de criteri censor o mantenir la revista completament oberta amb les úniques limitacions que marca la Llei de Premsa, cap article presentat ha estat rebutjat.

El segon tret, conseqüència del primer, és el caràcter obert a la participació de tots els ciutadans de la comarca. Es sobretot aquest caire de plataforma pública per a la col·laboració i la informació el que distingeix Rufaca de les publicacions precedents. Malgrat tot, els comentaris al carrer, l'opinió pública, no semblen estar d'acord en què aquest sigui el caràcter del periòdic. Tots hem sentit alguna vegada descriure la revista a un determinat corrent polític (i en concret, perquè no dir-ho, al PSUC) pel fet que algun dels seus militants hi col·labori habitualment. De la mateixa manera s'han fet sentir algunes crítiques sobre l'oportunitat o inoportunitat de determinats escrits, encara que aquestes crítiques no han intentat mai trobar un recó públic a les mateixes pàgines de la publicació.

El que sí pot criticar-se a Rufaca és que encara no hagi reeixit en la seva vocació de revista comarcal, és evident que aquest plantejament comarcal no s'ha vist acompanyat

nyat de l'espai corresponent a la participació i als problemes de la comarca. Rufaca és més la revista de Puigcerdà que la de la comarca i aquest és, al meu entendre, un dèficit que s'ha de corregir.

Si continuem fent el balanç negatiu, hi afegiria un altre aspecte: la secció d'actualitat i la informació sobre els afers de la comarca és absolutament insuficient. Si al parlar de l'anterior publicació, "Cerdanya", deia que la seva informació era excessivament oficialista, en el cas de Rufaca s'haurà de pensar en què el caire popular que pretèn la revista no l'avoqui a menyspreuar un tipus d'informació general que ens afecta a tots. Només es justifica parcialment aquest fet per aquella concepció de receptacle informatiu que té Rufaca, concepció que la porta a esperar la informació d'aquells que la posseeixen, a esperar, en definitiva, que s'entengui que els fulls del mensual estan oberts a tots aquells que puguin aportar quelcom.

ALTRES PUBLICACIONS

Al mateix temps que Rufaca, però dins un altre àmbit i sense la periodicitat d'aquesta, han aparegut darrerament dues revistes més. La primera fou EINA, publicada per l'Institut i redactada per alumnes, la qual només aconseguí treure un número (abril de 1978); la segona és la revista publicada pel Partit dels Socialistes de Catalunya durant els quatre primers mesos de 1979 amb el nom de CERDANYA SOCIALISTA. Als col·laboradors d'una i altra, i a tota la població en general, els convidariem a sumar els seus esforços per a millorar Rufaca, la qual, n'estic segur, els rebrà amb la porta oberta.

Joan Peitx

L'ISART

Restaurant típic de muntanya
Escudella i carn a la brasa

Tel. 880.662 - 26 BOLVIR

RUFACA POR DENTRO

Como socio de "Amics de Cerdanya" residente fuera de esta comarca, quise ver cómo se preparaba la revista que me traía noticias de este rincón hispano-francés. Aprovechando mi estancia veraniega fui a la cita de las 10 que tiene lugar cada miércoles en el cuartel.

Después de subir escaleras oscuras guardadas por una pareja muy poco romántica, seguir un pasillo parecido al de un castillo abandonado, llegué, guiado por una luz que parecía salir de unas catacumbas, a una sala donde pensaba toparme con unos discípulos de Drácula disfrazados de periodistas. Y ¡allí tuve una sorpresa grande!

Alrededor de una mesa estaban reunidos cinco chicos y dos chicas que no tenían pinta de nutrirse con sangre humana. Era más bien una pandilla de amigos que ni siquiera me preguntaron lo que hacía allí con ellos. Después de una rápida presentación siguieron sus tareas. Estaban examinando unas cuartillas que eran los posibles artículos mandados por los lectores. ¡Y la verdad es que no se rechazó ninguno! El problema más importante para todos ellos era cerrar la revista. Ya llevaban unos diez días de atraso y tenían que preveer los temas de unos cuantos artículos más. Un bigotudo, un tal Joan, hacía de secretario y apuntaba las ideas de los demás:

—"Qui s'encarrega de l'editorial?"

—"Jo".

Se propuso un tal Pere que no dejaba de

jugar con una moto de juguete. Le hacía dar vueltas a un cenicero lleno de pitillos, seguramente para encontrar con más rapidez la inspiración. Todos juntos se pusieron a discutir de lo que se tenía que tratar en este editorial y de paso se encontró la ilustración de la portada.

—"Bé, què més?"

—"Es pot fer una entrevista a les urbanes!"

Claro que la aparición de unos guardias femeninos de aupa era un tema muy atractivo. Todo el mundo parecía hablar de ellas en el pueblo y una revista comarcal como Rufaca no podía hacer menos que tratar de este tema. Las dos chicas del grupo, Rosa y Montse, se apuntaron para preparar la entrevista. ¡Joan el bigotudo también! Sospecho que su machismo lo empujaba tanto como su deseo periodístico.

—"¿Que més, que més?"

—"¡Podem llançar una enquesta de botiguers!"

La situación parecía preocupar a este gremio. Los turistas —que desconocían lo de las urbanas— eran menos y gastaban menos aún. Tocar este problema interesaba a mucha gente de Puigcerdá. Se apuntaron para eso Pere, Josep Maria y Emilio.

Entretanto había llegado Xavier, profesor de catalán y electricista de condición, que venía por ver a un tal Jean Paul que no estaba. Al no encontrarlo se sentó con los demás y después de un ratito se levantó, como súbitamente inspirado, para ir a un

rincón de la sala en el que se encontraba una reserva de Moscatel. Llenó un porrón hasta la mitad y este dió la vuelta a la mesa. Casi todos tomaron su sorbito y este "doping" pareció despertar ánimos de trabajo. Se volvía a oír el "Que més, que més" del secretario.

—"¡Tindriem que fer un treball sobre els altres pobles! Tu Montse no pots fer una entrevista al batlle de Llívia?"

—"Intentaré" contestó la interesada.

—"Ja estem, ara a preparar les entrevistes".

El grupo se partió en dos, los unos para las urbanas, los otros para los comerciantes. En el primer grupo se planteó el como entrevistarlas

—"Els hi donem una cita?, els entrevistem al carrer?"

—"Aparques per entrevistar-les i et foten una multa!"

El grupo de los comerciantes empezó a trabajar y fue súbitamente interrumpido proque Pere había perdido la rueda de su moto. Todos se echaron cara al suelo para encontrarla sin poder dar con ella. Al cabo de unos segundos renunciaron y volvieron a lo suyo.

A las doce, el comité de redacción de RUFACA dejaba el cuartel para acabar la deunión en un bar cercano, tomándose el vasito de la despedida. No por eso dejaron de tratar problemáticas tan trascendentes como: "Què fas quan estàs en Barcelona sense calés?"

La solución a este agobiante problema mereciendo un número especial de RUFACA, interrumpiré aquí el informe de mi visita "als de RUFACA".

Miguel CLAPERA

MÉS SOBRE L'ESTATUT

Avui, dia 12 de juliol del 1979, s'han reunit autoconvocats al Saló de les Cròniques de l'Ajuntament de Barcelona, cinquanta alcaldes de les poblacions de Catalunya caps de comarca i majors de 20.000 habitants, els quals han assumit la responsabilitat que els pertoca com a representants de totes les demarcacions territorials catalanes i han acordat fer públiques les resolucions següents:

1.—Manifestar la seva adhesió al contingut del projecte d'Estatut aprovat per l'Assemblea de Parlamentaris de Catalunya, (Estatut de Sau), que reclamen tots els ciutadans de Catalunya, independentment del seu lloc d'origen.

2.—Exigir l'aprovació amb urgència i sense modificacions de contingut del Projecte d'Estatut.

3.—Trametre la nostra resolució als vint-i-un parlamentaris catalans que han assumit

la defensa del Projecte a les Corts i manifestar el nostre suport a la seva tasca.

4.—Mantenir-se en contacte permanent i a l'hora amb els parlamentaris per a endagar totes les actuacions que la consecució d'aquest objectiu demani.

5.—Iniciar poble per poble i comarca per comarca la tasca que canalitzi la voluntat de tots els ciutadans de Catalunya, a través dels seus municipis, a favor de l'Estatut d'Autonomia.

Els alcaldes catalans volem per Catalunya el nostre Estatut abans de l'Onze de setembre de 1979.

ALTRES ACORDS.

1.—Convocatòria de reunions de regidors per comarques les dues darreres setmanes del mes de juliol.

Aquesta reunió definirà el text a aprovar per part dels Consells Plenaris dels diversos ajuntaments i les línees de difusió de l'Estatut i de movilització popular a cada una

de les comarques.

A aquestes Assemblees comarcals es convidarà a una representació dels Parlamentaris que negocien l'Estatut per tal d'informar sobre la marxa de les discussions a Madrid.

2.—Aprovació per part del Consell Plenari de cada municipi d'una declaració de suport a l'Estatut en la línia de la declaració del 12 de juliol, des d'ara fins a la primera setmana d'agost.

3.—Convocar una reunió de tots els alcaldes i regidors de Catalunya en el moment en que la marxa de les negociacions ho facin necessari, facultant a la Comissió integrada pels alcaldes de Sabadell, Mataró, Cornellà, Granollers, Barcelona, Blanes, Vilanova i la Geltrú, Reus, Tortosa, Vic, Solsona, Lleida i Sort per tal de determinar les característiques de la convocatòria i per seguir les negociacions en permanent contacte amb la Comissió dels 21.

LES OEUVRES DE S. STYM - POPPER (III - Château de Colliure)

Jusqu'à présent, nous avons vu l'histoire des monuments restaurés per Sylvain STYM-POPPER à Perpignan. Changeons d'ambiance tout en restant dans le Roussillon. Ainsi donc, cet architecte de grande renommée dans les Pyrénées Orientales restaura le château de Collioure, la place de l'Obélisque de Port-Vendres, l'abbaye

de Saint-Michel de Cuxa, le château de Salles.

A Collioure, les Templiers avaient une forteresse des plus importantes de France, mais ce n'était qu'une partie de l'histoire local vu que cette ville était beaucoup plus ancienne, le nom viendrait de Caucoliberis. En 673, le wisigoth Wamba occupa la ville, puis Guiffred qui commença la fortification. En 1172, la ville passa à Alphonse II de Barcelonne, puis en 1207 à Pedro II qui donna un terrain aux Templiers. A cette époque, on construisit deux portes d'entrée. En 1208, les Templiers possédèrent l'église. En 1272, Collioure passa aux mains de Jaime II de Mallorca. En 1300, le château fut agrandi et embelli, mais passa aux mains du roi d'Aragon en 1344 qui démolit le palais templier pour amplifier l'enceinte fortifiée ainsi que l'église Ste. Marie-Magdeleine. Une nouvelle chapelle fut ménagée dans l'ancienne grande salle du palais des Templiers. On consolida ensuite les fondations de la salle de la Reine et on y construisit des voûtes puis on aménagea une porte vers le port et une muraille. Travaux qui durèrent jusqu'en 1347. Il fallut attendre 1440 pour voir construire la barbacane de devant la porte, sous Alphonse V; puis avec Fernando le catholique on fit à partir de 1503 une place d'armes élargie pour

l'artillerie, un rempart à crête arrondie, un bastion avec embrasures de tir et plate-formes pour canon face au port. Les dernières oeuvres firent ressembler Collioure à Salles vu que les travaux furent dirigés par le même architecte. En 1554, Charles Quint fit construire des enceintes bastionnées en dehors des tours St Elme et Ste Thérèse et que renforça Philippe II par les bastions nord et sud, les casernes de l'angle nord-est de la place d'armes.

Cependant Collioure tomba en 1642 et en 1668 Saint-Hilaire fit de nouvelles transformations de style Vauban. En 1674, on termina le fort Miradou au lieu de la tour Ste Thérèse, mais Vauban préférait défendre Port-Vendres que de transformer Collioure de nouveau assiégé mais récupéré en 1749 après de nombreux débats, surtout pour le château et on finit de défaire le château par des préparations de style XVIII.

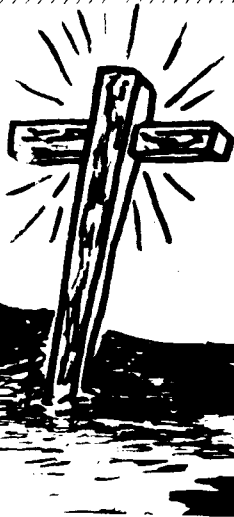
Le 14 novembre 1922, le château fut classé monument historique et on comença la restauration en 1951.

J. P. POIRIER

Bibliographie: Congrès Arquéologique de France: Le Roussillon (1954). Société Française d'Arquéologie.

amics de la natura

REMEIS
PROVATS

Algunes plantes medicinals emprades abans a Cerdanya:

CAMAMILA - TANARIDES (camamila d'alta muntanya): Més que més els dos pel mal de ventre.

RUDA o RUDENCA: Per fer perfums, banys per ferides. La "rudenca tot mal trenca", deien els vells.

FLOR DE SABUC: Pels mals d'ulls, o baros pels mals de queixals. També se'n teia el deliciós vi de sabuc.

GARAU: Fruit oval de la garrabera, de color vermell quan és madur, ple de pèls i de granes petites, amb el

qual es feia la famosa confitura per la mainada quan eren anaigats; anomenada a l'alt Vallespir "tapa-culs".

REINA DE PRAT: Herba que creix, més que més en les mulleres, alta, amb una flor blanca, que es troba a profusió a Cerdanya, que té propietats diurètiques.

HERBA FORADA: D'uns trenta centímetres d'alçada, amb flors grogues foradades (Pel mal d'estómac).

PELA DEL FREIXE: Per purgar el cos i aclarir la sang. Fer-nme una novena a cada primavera.

Pel mal d'enaigat (mainada):

Dos són, que tenen un ull pres

Tres són que tenen dos ulls.

Déu lo ajud i Sant Joan

Qui té un ull pres al dematí

Que l'ajudi Sant Gaudí

Qui té un ull pres a migdia

Que lo ajud Santa Maria

Qui té un ull pres al vespre

Déu l'ajudi per Sant Silvestre

Jesús és nat, mort, ressucitat."

Dir cinc parenostres, cinc avemaries i cinc crec amb Déu oferits a la Santíssima Trinitat, com aquestes tres paraules són veritat, sigui curat ben aviat (dir el nom i el cognom de l'infant enaigat).

Giralt Roger (Dorres)

HOY: Al habla con Miss Cerdanya 1979

—Tu, ¿qué tomas majo?

—Mmm... mira... yo... un jerez quina.

—¡Uf!, que amargo ¿no? Mejor un güisqui, ¿va?

—¡No!... quiero decir: no gracias. Un quina.

—¡Que carroza eres! Pero a mí me invitas a algo más fino, ¿hace?

Y me mira con sus ojos abesugados mientras apoya en el mostrador sus codos y sus dos... cosas, que amenazan con desparramarse.

—¿Sa-sabes? yo venía pa-para ver a Co-Conchi— digo yo con un hilo de voz.

—¡Haberlo dicho macho! ¿no te joroba el progre ese? Si ya viene recomendao!

¡En mi vida! Juro públicamente que en mi vida me vuelvo a dejar liar así por los compañeros de redacción. Que si nos lo ha pedido el Sr. Fulano. Que si Zutano tiene mucho interés en promocionarla. Que si miembros muy importantes de la vida local formaban el jurado y hay que darle resonancia al asunto. Que si RUFACA peli-gra si no se hace esta entrevista... Yo bien que les advertí que peligraba más si se hacía; pero ellos: "Nada, nada tu tranquilo, pero ni un nombre, ¿eh?" Y aquí me tienen, a las doce y media de la madrugada, en un bar (bueno, bar, lo que se dice bar...) de esos a media luz, esperando a Miss Cerdanya 1979, que debe trabajar aquí hasta las tantas, ¡la pobre!, para ganarse el sustento. Ya no es noticia que nuestra Conchi fue elegida en las pasadas fiestas entre las veinticinco aspirantes al cetro, como la "bella del valle", que dijo en catalán el Sr... (¡ah! sí, nada de nombres!). Sus medidas, conocidísimas por muchos de Vds. y más si cabe por los del jurado: 92 - 81 - 103. ¡Buff! Demasié. Uno no está para estos trotes. Y con 163 de altura, ya me dirán dónde se lo pone. Pronto tuvimos ocasión de comprobar que no se lo pone. Más bien lo suelta.

—¿Me llamabas nene?

Lo de nene me sabe mal, muy mal. Me llega al alma. ¿Pero no habrá visto mi lustrosa barba, la muy...?

—¿Te quedaste mudo, fidelcastro?

Pues sí que la ha visto, sí...

—Yo...pu-pues no,...verá. Sa-sabe?...soy de Ru-ru-faca.

—¿Ah sí? qué bien. Y oye: ¿donde está el fotógrafo? Porque yo sin foto tipo Inter-viu nada, ¿eh?, que una será lo que sea, pero eso sí: muy profesional.

—Pu-pues verá...No pudo. ¿No tendrá Vd. nin-ninguna?

—¡Uy tío! Tutéame, por favor. No soy tan vieja ¿no?. Mira, sí, tengo una que me sacó la Lili por sorpresa cuando estaba con el Sr...

—¡No! por favor nada de nombres.

—¡Pero si va a estar contentísimo! Si ya

está acostumbrado a salir en la RUFACA esa. ¡Si me quiere mucho!

Un muchacho vestido del rosa al amarillo, nos interrumpe con voz de pito y con muchos ademanes:

—Oye Conchi, mona, ponme una lechuga, tiernecita ¿eh?, que hoy me siento coneja...

—Te la va a poner tu madre —salta la Conchi (Miss Cerdanya)— ¡marrana! Perdona tú. Es que esto se está poniendo imposible. ¿Sabes que oficialmente estamos

instaladas en Puigcerdà 132 chicas por esas barras de dios? Sin contar las que van por libre, y las aficionadas. Para que vengan ahora esos gays a abrir mercados. Pero si es lo que decía la santa de mi abuela: "Cada mochuelo a su olivo, y Dios en el de todas". Pero en mi olivo quiero mochuelos, no mochuelas. ¡jio!, ¡faltaría más! Además que te asusta al personal. No es como en Barcelona. Aquí la gente se cachondea de ellas, y muchos clientes están incómodos y se van. ¿Qué quieres? Un respeto ¿No?, que también las mariquitas tienen sus flores esperándolas en Puigcerdà. Y no creas ¿eh?, más de las que parece. Pero es lo que decíamos: cada mochuela a su oliva, y si te toca morcillona, te jorobas. Coneja... coneja... ¡Buen conejo te daría yo! ¿qué te parece? Oye tú ¿y los gabachos leen RUFACA? Oye Puri: ponle otra quina al fidelcastro.

Como puede verse la Conchi es un poco poeta, otro poco basta y muy locuaz, no para.

—Pues...

—Porque a mí lo que me interesa es publicidad ¿sabes tu?

—Ya...ya...

—Es que es muy buena profesional, y cuida su... su... ¿cómo se dice? su... ¡bueno su eso! Por eso me presenté al concurso. Para la publicidad. Mira, todo fue idea de ese señor del Ayuntamiento, amigo íntimo mío, el Sr...

—Na-nada de nombres!

—¡Ca hombre ca! que este no es del Ayuntamiento de Puigcerdà. Pues como te decía: va y me dice: Conchi. Y yo: ¿Qué? Que si quieres ser miss Cerdanya. Y yo: ¿que qué? Y él que nada, que te apuntes que soy íntimo del presidente de la Sección de Cultura Pirenaica del Departamento de Fiestas, Fiestecillas y Festejos de la Comisión de Actividades Diversas de la Asociación de Vendedores de Chucherías de Puigcerdà. Y yo: ¿y qué? Que nada, que me dice, que te lo presento una noche, le haces un par de veces el "chocho uaua"... Y yo: El "coco uaua", ¡so basto! Y él: pues eso, el "coco uaua", y tu serás miss Cerdanya. Y yo: ¿Y saldré en los periódicos y todo? ¡Toma!, ¡y tanto! ¿Y en la TV?? Y él ¡hombre! tanto vale tu "chocho" digo tu "coco uaua"? Y yo: Anda pues claro. Y va y me lo presenta. Y resultó ser el señor ese de la tienda... ¡Ah sí! nada de nombres. Y va el muy bestia y me trajo a todo el jurado. Así que, por lo menos saquémosle publicidad, ¿no tú? ¿O tú también quieres el "coco uaua" por el artículo?

—No, no...yo...ejem...verá...

—Nada, nada que luego van diciendo que si una es o no es. Y tu verás. Quien manda manda. Oye, ¿sabes si con el título de Miss Cerdanya una puede presentarse a Miss Universo? porque yo, ya ves, me conservo jamona, pero no puedo andar perdiendo el tiempo. De momento un profesor

del instituto muy culto viene cada noche para escribir mi autobiografía. ¡No veas como va a quedar medio Puigcerdà cuando publique el libro! Pero lo mío es el cine, ¿sabes? Espero mi oportunidad. Me dan tanta pena los del Cine Club... Con mis películas sí que iban a ponerse moraos. Aunque no fuera nadie, tú. Que este pueblo, ir, lo que se dice ir, no va a ninguna parte...

¡Qué frase, señores! Por fin entendimos por qué se nombró a Conchi Miss Cerdanya 1979. Sin duda, el jurado formado por los hombres más cultos del pueblo, apreció al instante su agudeza: "Este pueblo, ir, lo que se dice ir, no va a ninguna parte..." Y pensar que tuvo que venir una tímida chica de Huelva para decirnos tanta verdad con tan pocas palabras...

Acabamos nuestra quina. Nos levantamos. Salimos a la calle. Quedaron en nuestro bloc unas preguntas que llevábamos preparadas "¿Qué revistas lee?" "¿Cuál es su artista preferido?" "¿Qué opina de la moda ad lib?" Todas ellas quedaron trituradas con su frase: "este pueblo, ir, lo que se dice, ir, no va a ninguna parte".

El hijo de la Dolores

(rama política, no militar)

lletres

BIOGRAFIA DE ANTAÑO Y DE AHORA "El Cerdo"

El cerdo es una animal del orden de los Artiodáctilos y de la familia de los Suidos. Responde al nombre científico de "Sus Porcus".

Su cuerpo es rechoncho y lleno de grasa, y su apetito es voraz. Su régimen alimenticio es omnívoro pues come de todo lo que le echan y gusta de los manjares refinados. Es, lo que podríamos llamar, un sibarita.

Posee un carácter tornadizo y está constantemente gruñendo. imponiendo su ley a los demás animales de la granja, a los que obliga, a mordiscos, a cederle los mejores bocados, los rincones de la huerta bañados por el tibio sol o el verde y fresco trozo de prado.

Su inteligencia es casi nula, tendiendo a cero, aunque él se considera inteligente.

Se autosugestiona repitiendo (gruñendo) hasta la saciedad los mismos gruñidos "yo y sólo yo", "soy infalible", "esto tiene fácil solución, pues yo...".

En las gruñiciones (conversaciones cerdiles) es siempre figura principal, paseándose entre los demás animales, pisándoles o empujándoles. El sabe de todo. Por lo visto ha hecho varios cursillos de imbecilidad y gilipollez con notable éxito.

No es un "progre" pues se aferra a las antiguas estructuras. Se niega a evolucionar. Sólo evolucionan su papada o mofletes y su vientre.

Sólo existen El y su gruñidora camada.

Hasta en el andar, por el soleado camino que conduce de su pocilga al prado, se advierte que es un cerdo pues los demás animales deben arrimarse o salirse del camino para cederle el paso ya que El no se aparta. ¿Acaso no circula el cerdo más cerdo de todos los cerdos? ¿El "non plus ultra", el "no va más allá"? ¿El "orgasmo cerduno"?

Hay que admitir (no todo van a ser cerdadas) que posee la virtud de quedar siempre como un cerdo ejemplar ante su patrón, el granjero. No importa si, para ello ha tenido que morder, empujar o defecar sobre sus compañeros y amigos de granja (madre, si

supiese las veces que los demás defecan a su salud)

Domina todas las triquiñuelas para reglamentar una vida cómoda y feliz, rodeándose de lo que más le agrada (Habrán leído la obra, magnífica por cierto, de Georges Orwell "Rebelión en la Granja"?).

Es consumado especialista en el repugnante arte del "pedaleo" o del "peloteo" a su patrón al que obsequia con sus mofletudas sonrisas acompañadas de gruñidos escogidos.

Pero el cerdo tiene su tendón de Aquiles. Algo que desinfectará su pútrido agoísmo y su apestosa y jesuítica vida.

Con toda su "inteligencia" y su fina putería no se apercibe que su patrón, que parece precisarle, lo que en realidad hace es cebarlo para comerlo y aprovechar de él hasta el pito para engrasar ruedas de carreta, puertas y ventanas.

Sí, amigos, a cada cerdo le llega su Sanmartín que aunque tópico

es más cierto que en nuestra Villa sólo saben poner los precios en francos y que el celtíbero se chinche. San Martín, el gran día, el de la expiación, el de la matanza (parece el día de los "Fusilamientos" —cuadro de Goya—), en este día entre chillidos desesperados de protesta (ipobrecitos!) y pataleos (este deecho lo tiene cada hijo de vecino) muere como merece, degollado y reparando de las maneras más diversas :jamones, chorizos, salchichones, etc... todo el egoísmo del que hizo gala durante su marrana vida.

Nota del autor: Es intención del autor, después del inenarrable éxito que ha tenido la lectura del manuscrito, seguir publicando biografías (de las que hay la tira) para aumentar la culturilla y tratar un tema que hasta la fecha nadie había tocado (quizás les caía lejos). ¿Alguien puede indicarme qué día es San Martín? No por nada, pero si pudiese jamonear unos pocos!

El Biógrafo

COMO LA LUNA I EL SOL (RUMBA)

II

La luna y el sol se quieren,
Pero no se pueden ver.
La luna sale de noche,
Y el sol al amanecer.
Y a mí me pasa lo mismo
Lo mismo con mi querer
Cuando yo quiero verla
Ella no me puede ver.
Ay que cositas me pasan
en la vida hay que ver.
Que mala suerte tenemos
En las cosas del querer
Cuando dos almas se quieren
Como tú y yo corazón
Los días parecen años,
Y los años, siglos son.

La luna y el sol se quieren
Pero no se pueden ver.
La luna sale de noche,
Y el sol al amanecer.
Yo estoy en tierra extranjera
Tú en territorio español.
Nosotros somos, mi vida,
Como la luna y el sol.
Ay qué ganitas tengo
De abrazarte con placer.
Al cielo pido que pronto
Mi vida vuelva a ver
Cuando dos almas se quieren
Como tú y yo, corazón,
Los días parecen años
Y los años siglos son.

III

Junto a ti quiero estar,
Revivir y soñar
Ay, junto a ti yo quiero estar
Junto a ti quiero siempre estar
Muy cerca de mi vida,
Revivir, poder soñar
Ay mira, ven junto a mí,
Yó quiero estar junto a ti
Quiero estar, siempre estar
Muy cerca de ti, mi vida,
Revivir, poder soñar
Junto a ti quiero estar
Revivir y soñar

José Clausell

SOM VELLS

La joventut, amb força gentilisa
De la tercera Edat ens diu que som
Per a treure'ns l'aspror de la vellesa
i fer'ns reviure llunyanes il·lusions.;

Es veritat que les forces ens flauegen
I es minven els sentits i la bravor
Mes quant bó ens dona, reinembrar les fêtes
I els goigs dels temps passats, amb il·lusió.;

I amb complaença revivim les hores
en què n'erem encara uns infants
I la Mare ens contava les rondalles
I els fets floriosos de les tradicions.;

I encara ens sembla assaborir dolçeses
d'aquells feliços jorns, quan estudiants

Amb plaer construïem el pessebre
Per festejar les Festes de Nadal.;

No anyorem aquells temps de nostra història
que entre el treball i belles il·lusions
juvenívols visquèrem plens de joia
Alcalin de cerdanes tradicions.
Fruir amb delectança d'aquells dies
En que l'amor i el bé ens omplia el cor
No plorem si les forces escassègen
la mort, esperem-la amb cor joios.

La Vida ja l'hem feta!...
Nous plançons hem deixat en el Camí
I el cor ens diu, que Allá, hi ha una altra Vida
Que no és aquesta que fineix ací.

C. LL de P.

EL POETA

*Pausadament, miro amb sentiment
La terra que et cobreix,
Hi han nascut unes floretes
Tristament les beso
I veig tancats els teus ulls
Tan bells i tan purs
El vent les mou
I em sembla veure en elles
Que tu em saludes
I en l'herba fina
Els teus delicats cabells.
Oh, Déu meu!
Perquè no s'ens emportaves
Tots dos junts en el mateix clot?
Amargament plor.
De genolls acaricio la terra
Besant les petites flors
I em sembla sentir el ros
dels teus llavis.
Oh! Misteri de la mort
Aquest trist lloc
Em sostrega el cor.*

Carme Clausell

(3-5-74, obtingué una medalla de Plata als Jocs Florals de Tulusa, l'any 1975 en la Secció Occitana-Català)

LLEGARE ALGUN DIA

*Llegaré algún día hasta tu puerta
y, entre miedo y sorpresa, la abriré,
sin prisas, sin rudeza.
Tu casa será grande para aquél que quiera.
Te buscaré por los senderos de la vida
buscando en ti algo más que unos ojos que observan;
y buscando así...
Llegaré algún día hasta tu sombra,
que para mí será maravillosa,
intentando encontrar dentro de ella
a la persona a la que quiero sin apenas conocerla;
y de esa forma...
Llegaré algún día hasta tu alma
y veré en ella con la claridad que nadie vea.
Pero... ¿Por qué de pronto me entra esta tristeza?
Por qué pensando mejor en todo esto
la verdad da luz a mi cerebro.
Jamás llegaré a tu casa, a tu puerta,
ni mucho menos a esa sombra tan ligera,
ni a esa alma tan misteriosa e inmensa.
Pero, cuando te encuentre...
Esta es mi promesa:
Te buscaré en todas partes con firmeza,
y una sonrisa sincera
tendrá para mí el valor de un buen poema*

Alicia Fullana

LA CASETA DE L'AVI

*El meu avi tenia una caseta blanca,
Tan ben construïda com si amb la paleta
L'hagués brodada:
Un hortet i un jardí l'envoltaven.
Hi tenia dos joves cirerers
A on hi cantaven els ocellets.
Encara sembla que els veig!
El meu avi era fort i bell
Fort com un gran roure
La mata espessa de cabell
Molt nevada pel pas del temps.
Els meus ulls eren tan clars
Com la transparència de la mar.
I la seva parla tan valenciana.
Al meu avi jo l'estimava molt
I ell, content,
Els seus braços com branques*

*Que gronxen ocells
M'eixecaven i em feien volar
I jo feliç com un passarell
En els seus ulls hi veia el blau del cel.
La caseta de l'avi, tota construïda per ell
Què bonica era, semblava un joiell,
Plena de racons amb flors,
Flors de tots els colors
I mates de menta
Que perfumaven l'ambient.
D'aquesta menta em vaig emportar un esqueix,
I la vaig plantar com un record vivent.
Ai, avi, quants anys fa ja que ens has deixat
Ahilas molts, però el teu record
S'ha endinsat en el meu cor
Així com ha crescut la teva menta
En el meu jardí
Perfumant a cada hora el meu
I parlant-me de l'avi com si fos ahir.*

M. Giral

DISCULPA REPLICA AL DOSSIER HOSPITAL, DE UN CERETANO

He leído el dossier sobre el hospital de la encuesta realizada al doctor Llauro principalmente.

La crisis que dice ha pasado estos meses atrás y que tanto ha afectado al hospital de falta de confianza de los ceretanos es muy comprensible, yo me encuentro entre ellos, el problema más grande ha sido desde el primer momento el relacionado con los partos. En esta villa de toda la vida ha habido dos comadronas, hoy una sola, que han ayudado a nacer a casi todos los ceretanos sin ningún peligro ni trauma.

Me pregunto por qué en una villa como la nuestra pretenden implantar sistemas que si lo hacen es tan sólo en los grandes hospitales debido a la cantidad de gente que circula por ellos, en Vic, una ciudad muy superior a nuestra villa, permiten la asistencia al padre si lo desea

dando aliento y ánimo a su esposa en estos momentos tan importantes y así saber el trato que recibe.

No puedo comprender que un sólo hombre sea tantas cosas a la vez, comadrón, operador, y que lo haga el sólo. Yo no puedo juzgarlo por tener más defectos que nadie pero esta temeridad a mi juicio es el motivo de esta crisis.

Se que la labor del Dr. Llauro es inmejorable tanto como director y médico todos recordamos sus visitas a nuestras casas, estoy totalmente de acuerdo en el sacrificio que tienen que hacer al estar las 24 horas del día de guardia, pero el elegir esta profesión y más en zona rural les obliga a ello, todos se lo agradecemos.

R/S.

esports

PRIMER CAMPIONAT D'ESTIU DE PETANCA SENEJA, JULIOL 1979

Al poble de Saneja i durant aquests darrers mesos s'ha anat desenvolupant un campionat de petanca. Va ésser una idea espontànea d'alguna de la seva gent i acceptada per la quasi totalitat de la resta del poble. Així doncs, hi ha participat gairebé tothom amb més o menys intensitat, segons les necessitats del treball de cadascú i donat el caràcter obert de la competició, s'hi van afegir simpatitzants de Puigcerdà, el pont de Sant Martí i de Llivia.

Degut al increment de les feines del camp en aquesta època i per tant al no poder participar regularment els components dels vuit equips que hi competien, el campionat va finalitzar el darrer dia vuit de juliol amb una jornada molt intensa que començà a les tres de la tarda a ple sol, i acabà a les onze del vespre. Els jugadors s'havien d'il·luminar amb els fars dels cotxes. Els guanyadors no ho varen tenir gens fàcil donada la bona qualitat i preparació dels altres equips components.

Aquest campionat de petanca, primer que es realitza en aquest poble va tenir com a cloenda un sopar de germanor que es celebrà a l'hotel Park de Puigcerdà. Durant el qual es va fer entrega als cinc primers equips dels trofeus i còpes donació d'algunes

de les famílies de la localitat així com d'entitats i corporacion de Puigcerdà. Hi va haver la nota simpàtica d'obsequiar amb una medalla commemorativa, amb un disseny molt agradable i escaient, a tots els participants guanyadors i no guanyadors. tot una festa! Tammateix tant el sopar com totes les jornades que han integrat aquest torneig ha estat un motiu de més apropament i diàleg entre la gent. Cosa tan necessària en aquesta època d'aïllament i individualisme. Pensem que no seria així si en cada poble hi hagés una associació, assemblea, agrupament en fi que vetllés pels interessos d'esplai, socials, intel·lectuals, etc. de la comunitat.

La classificació al finalitzar el campionat fou la que segueix:

PRIMER EQUIP CLASSIFICAT:

14 punts Esteba Girves de Saneja
Manel Jimenez de Saneja
Joaquina Comas de Saneja

SEGON EQUIP CLASSIFICAT:

14 punts Josep Bort de Puigcerdà
Montserrat Tuset de Saneja
Alfons Vinyeta del Pont de Sant Martí

TERCER EQUIP CLASSIFICAT:

13 punts Antonio Bragulat de Llivia

Salvador Comas de Saneja
Pere Tuset de Saneja

QUART EQUIP CLASSIFICAT:

11 punts Francesc Carrera de Saneja
Vicenç Formenti de Llivia
Josep Rodriguez de Saneja

CINQUE EQUIP CLASSIFICAT:

10 punts Llorenç Bertran de Saneja
Valenti Tuset de Saneja
Marc Valls del Pont de Sant Martí.

Obtingueren medalla els equips que segueixen:

SISE EQUIP CLASSIFICAT:

8 punts Antoni Gil de Llivia
Francesc Turet de Puigcerdà
Josep Comas de Saneja

SETE EQUIP CLASSIFICAT:

7 punts Vicenç de Saneja
Pere Comas de Saneja
Josep Manel Barredo de Puigcerdà

VUITE EQUIP CLASSIFICAT:

7 punts Joan Lloveria de Puigcerdà
Joan Ramon Pubill de Puigcerdà
Salvador Vernis de Saneja.

Y després d'aquesta competició tenen en projecte i se celebrarà el dia 22 de juliol, una sèrie de partits amistosos amb equips formats per jugadors de la Tour de Carol.

Carme Salinas

Saneja, juliol del 1979

POLIESPORTIU

El Poliesportiu de Puigcerdà, a través d'una circular als socis, dona a conèixer les activitats que té programades pels propers dies, algunes de les quals ja s'hauran realitzat quan es publiqui aquest número de RUFACA, però, de totes maneres, creiem interessant publicar-les.

TENIS:

Els dies 11 al 19 d'agost es celebrarà el 2on. Campionat Open en que hi poden participar socis i simpatitzants.

NATACIO:

El 15 d'agost, a les 5 de la tarda, el 3è Campionat Social, amb competicions per totes les categories.

"PETANCA":

Les diferents proves a realitzar durant l'estiu són:

29/7: Campionat Mixte ("Dupletes")
5/8: Open "Tripletes" Cerdanya "Espanyola".

6/8: Inici de la Lliga per equips de tripletes.

12/8: Open "Tripletes" ambdues Cerdanyas.

8 i 9/9: Campionat Social Masculí, Femení i Infantil.

A la mateixa circular s'anuncia el canvi de quotes de manteniment del club, canvi obligat per l'augment dels costos d'els productes energètics. Les noves quotes seran:

Quota Familiar A : 550 ptes.

Quota Individual : 355 ptes.

Quota Infantil A : 275 pts.

Quota Familiar B : 600 ptes.

Quota Individual : 400 ptes.

Quota Infantil B : 300 ptes.

10.	J. Granados	Santjoa.	1-52-5
11.	J. Roque	Agade.	1-52-5
11.	J. Carles	Santjoa.	2-07-2
12.	J. Granados	Santjoa.	2-20-8
13.	E. Sucarrats	Santjoa.	2-28-9
14.	I. Viu	Abade.	

100 m. Braza Infantil Femenino

1.	C. Tosas	Puigcerdà	1-41-8
2.	M.R. Barnola	Puigcerdà	2-02-0
3.	L. Granados	Santjoa.	2-18-8
4.	M. Roquer	Abadesenc	D.
	N. Descamps	Abadesenc	D.
	E. Tarré	Abadesenc	D.
	A. Freixas	Abadesenc	D.

100 mariposa Absolutos Masculinos

1.	F. Romero	Olot	1-25-8
2.	J. Puivert	Olot	1-31-7
3.	J. Massó	Santjoa.	1-32-0
4.	J. Montsant	Puigcerdà	1-33-2
5.	J. Codominas	Puigcerdà	1-40-3
6.	J. Vila	Castell.	1-44-3
7.	J. Ramos	Puigcerdà	1-53-9
8.	A. Vilella	Puigcerdà	1-55-8
9.	D. Armengol	Abade.	2-03-7
10.	J. Tarré	Abade.	2-03-9
11.	G. Pujol	Abade.	2-09-0
12.	J. Ferrer	Abade.	2-10-5

100 m. mariposa Absolutos Femeninos

1.	M. Plana	Castell.	1-45-3
2.	T. Granados	Santjoa.	1-47-1
3.	F. Cos	Olot	1-47-9
4.	M.B. Mata	Abade.	2-02-1
5.	M.D. Serrat	Abade.	2-07-8
6.	J. Vila	Castell.	2-12-1
7.	N. Oro	Santjoa.	2-12-9
8.	P. Plana	Castell.	2-17-6

50 m. Libres menors masculinos

1.	J.M. Pérez	Olot	0-56-0
2.	J.M. del Olmo	Olot	0-56-1
3.	J. Espigué	Castell.	0-56-8
4.	E. Banal	Castell.	0-57-9
5.	Descamps	Abade.	0-59-9
6.	R. Llumá	Olot	1-00-2
7.	J. Ramón	Puigcerdà	1-01-3
8.	J. Sucarrats	Santjoa.	1-01-3
9.	R. Vila	Castell.	1-02-1
10.	F. Pérez	Olot	1-02-2
11.	A. Ramos	Puigcerdà	1-03-0
12.	M. Martin	Puigcerdà	1-03-1
13.	J. Camps	Abade.	1-03-3
14.	D. Viñals	Santjoa.	1-04-7
15.	Ll. Quintana	Castell.	1-06-0
16.	J. Muñoz	Santjoa.	1-07-4
17.	G. Porset	Agades.	1-08-8
18.	D. Ginesta	Puigcerdà	1-10-4

III JORNADA COPA PIRENAICA INTERCLUBS

El Club Polideportivo Puigcerdà, participa en la Copa Pireneas de natación, Campeonato Inter-Clubs Gironi. 1979.

Dicho campeonato se disputa entre los Clubs de la Provincia de Gerona, se han hecho tres grupos en el que participan 5 clubs en cada grupo. Puigcerdà compite con C.N. Castellfollit, C.N. Olot, C.P.D. Abadesenc y C.P. Santjoanenc:

El sistema de puntuación es el siguiente: puntúan cuatro nadadores de cada club y un equipo de relevos de cada categoría; en la primera jornada los nadadores de Puigcerdà han conseguido el primer puesto (masculino). Lamentamos que el equipo femenino no pueda ser completo puesto que si así fuera, el club figuraría en los primeros puestos. Contamos únicamente con 6 nadadoras cuando en las pruebas pueden inscribirse 12 nadadoras, en total, y esto equivale a una pérdida considerable de puntos.

Desde estas líneas hacemos un llamamiento a las aficionadas a la natación para que se integren en el equipo del Club Polideportivo Puigcerdà.

Seguidamente damos a conocer los resultados de la III jornada.

Clubs participantes: Castellfollit, Abadesenc, Puigcerdà, Santjoanenc y Olot. Piscina Club Natación Olot (Descubierta), 25 grados de temperatura del agua. Juez árbitro: Faustino Pérez Oliver. Secretario: Raul Ramos Trobo. Cronometradores: Sres. Fernández, A. Ruiz, P. Freixa, A. Bonet y J. Castells.

100 m. Braza Infantil Masculinos

1.	C. Clapera	Puigcerdà	1-41-7
2.	J. Reixach	Castell.	1-43-9
3.	R. Jiménez	Puigcerdà	1-44-0
4.	J. Navas	Puigcerdà	1-45-1
5.	J. Sotos	Olot	1-45-6
6.	C. Baena	Abade.	1-46-1
7.	J. Armengou	Abade.	1-48-0
8.	P. Bové	Puigcerdà	1-49-2
9.	J. Gavino	Castell.	1-50-0

19. J. Soy Santjoa. 1-12-2
20. A. Feixas Abade. 1-12-8

50 m. Llibres Menores Femeninos

1. I. Romero Olot 0-54-9
2. N. Servosa Castell. 0-56-4
3. M. Picola Abade. 1-03-1
4. M. Marin Puigcerdà 1-03-6
5. C. Valles Abade. 1-03-8
6. M. Delmonte Castell. 1-04-0
7. E. Ruiz Olot 1-04-1
8. E. Villanueva Santjoa. 1-12-8
9. M. Pérez Olot 1-12-9
10. E. Palomates Puigcerdà 1-13-1
11. D. Garrido Puigcerdà 1-15-4
12. A. López Puigcerdà 1-15-5
13. A. Villegas Santjoa. 1-17-0
14. O. Lasheras Abade. 1-17-6
15. O. Andujar Castell. 1-21-9
16. M.C. Cuesta Abade.. 1-23-1

17. O. del Olmo Olot 1-23-4
18. M. Reixach Castell. 1-30-7
19. M. Guisinyer Santjoa. 1-45-3.
20. N. Granados Santjoa. 1-53-9

200 m. Llibres Infantiles Masculinos

1. A. Ruiz Olot 2-49-1
2. P. Vilas Puigcerdà 2-50-0
3. J. Reguant Puigcerdà 3-14-0
4. J. Montaner Puigcerdà 3-15-7
5. M. Espigulé Castell. 3-19-5
6. A. Palau Puigcerdà 3-27-1
7. J. Camps Abade. 3-29-5
8. J. Roquer Abade. 3-38-5
9. J.M. Pujol Abade. 3-40-3
10. J. Moreno Santjoa. 3-41-0
11. E. Gusinyer Santjoa. 3-44-6
12. J. Puigdemont Castell. 4-00-0
13. J.G. Sala Castell. 4-01-0
14. J. Bosch Castell. 4-03-0
15. A. Serrat Olot 4-21-8

200 m. Llibres Infantiles Femeninos

1. M. Roquer Abade. 3-16-0
2. J. Guiné Castell. 3-16-1
3. M.C. Tunes Abade. 3-23-2
4. N. Descamps Abade. 3-40-2
5. A. Feixas Abade. 4-15-5
6.

4 x 100 m. estils Absolutos Masculino

1. C.N. Olot 5-54-7
2. P. Puigcerdà 6-27-8
3. C.N. Castellfullit 6-33-2
4. Abadesench 7-00-4

4 x 100 m. estils Absoluta Femeninos

1. C.N. Castellfollit - 7-07-5
2. C.N. Olot 7-34-8
3. P. Puigcerdà 7-38-9
4. Santjoanenc 8-04-5
5. Abadesenc descalificado N.I. Braza.

PUNTACION DE LA JORNADA

1. Puigcerdà 253 punto
2. Castellfullit 215 puntos
3. C.N. Olot 2-3 puntos
4. Abadesenc 194 puntos
5. Santjoanenc 113 puntos

CLASIFICACION GENERAL

1. Puigcerdà 726 puntos
2. C.N. Olot 724 puntos
3. C.N. Castellfullit 707 puntos
4. Abadesenc 680 puntos
5. Santjoanenc 437 puntos

Olot, a 21 de julio de 1979

EL JUEZ ARBITRO

feu vos socis d'

Restaurant tipic de Cerdanya

EL RECO

VILALLOVENT Tls 88-08-69
(PUIGCERDÀ) 88-04-67

**FILATELIA
MONTANÉ**

C/. Morera, 6
PUIGCERDÀ

JOIERIA RELLOTGERIA

j. Fullana
PUIGCERDÀ

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"
de Catalunya i Balears

AL SERVEI DE L'ESTALVI I DEL CREDIT

516 OFICINES
ARREU DE CATALUNYA

A PUIGCERDÀ

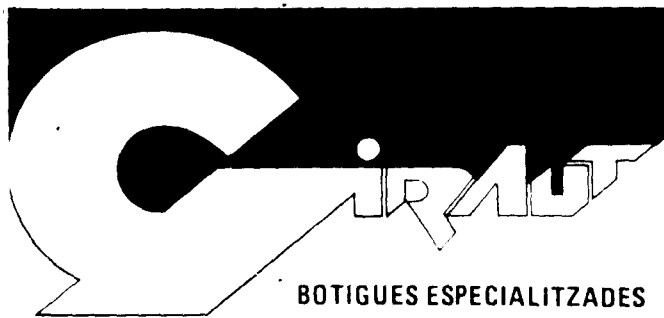
Josep Antoni, 22. Tl: 88-01-47

MEF, S.A.

MUNTATGES ELÈCTRICS,
DOMÈSTICS E INDUSTRIALS

Avinguda Dr. Piguillem, 3- PUIGCERDÀ (Girona)

BOTIGUES ESPECIALITZADES

CARRER MAJOR, 9, 14 i 16.

PUIGCERDÀ

Palau 3

Major, 13 - Telèfon 88 06 99 - Puigcerdà

CONSTRUCCIONES
F. BRAVO

Escuelas Pías, 10 - 1º
PUIGCERDÀ

GERONA

ELECTRODOMESTICS

PIRINEU

Avinguda Dr. Piguillem, 3
PUIGCERDÀ
(Girona)

selecciones

SOUVENIRS - JUGUETERIA
ARTICULOS REGALO

LISTAS DE BODA

PLAZA DEL CAMPANARIO, 10
Tel. 88 02 77

PUIGCERDÀ

CAN BORRELL

MAS CATALÀ DE LA CERDANYA

**APARTAMENTS I CUINA TÍPICA CASOLANA
MERANGES (Girona)**

AMBIENT MOLT SELECTE – 40 PLACES

Reserves – Telèfon: 972-88 00 33

*CUINA DISTINGIDA I CONDECORADA
AMB EL PREMI:*

IGNASI DOMENEC – HOGARHOTEL-78

(Reserves per telèfon)